

หลักการในการคุ้มครองสิทธิของจำเลยและผู้ถูกคุมความประพฤติในต่างประเทศ

1. กระบวนการในขั้นตอนก่อนศาลมีคำพิพากษา

หลักการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในขั้นตอนก่อนศาลมีคำพิพากษาที่จะกล่าวถึงในที่นี้ จะศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นหลัก เนื่องจากว่าประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญ ต่อปัญหาการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในขั้นตอนก่อนศาลมีคำพิพากษา ประกอบกับได้มีบทบัญญัติ เกี่ยวกับการจัดทำรายงานสืบเสาะและพินิจ (Presentence Investigation Report, (PSI)) ของพนักงานคุมประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา (Model Penal Code) และ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของศาลสหรัฐ (Federal Rules of Criminal Procedure) โดยเฉพาะการใช้รายงานสืบเสาะและพินิจในกระบวนการพิจารณารับโทษ (Sentencing hearing) ดังนั้น การศึกษาถึงหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา เปรียบเทียบกฎหมายไทย ตามพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุ้มครองความประพฤติตามประมวลกฎหมาย อาญา พ.ศ. 2522

1.1 อำนาจศาลในการดำเนินการกำหนดโทษ

ในการดำเนินการพิจารณากำหนดโทษจำเลยเกิดขึ้นภายหลังจากที่ศาล ตัดสินว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด (Conviction) และดำเนินการกำหนดโทษจำเลยภายใน ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร ในกรณีที่ความผิดนั้นเป็น ความผิดที่ไม่ร้ายแรง (Misdemeanor) หรือความผิดเล็กน้อย (Infraction) การกำหนด โทษจะเข้าไปพร้อมกับการพิพากษาคดี ส่วนกรณีที่เป็นความผิดร้ายแรง (Felony) หรือกรณีเพื่อ ความเหมาะสมบางประการ เช่น กรณีที่ศาลต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยเพิ่มเติมก็มีคำสั่ง ให้พนักงานคุมประพฤติสืบเสาะหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลย หรือกรณีคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ประสงค์จะ เสนอข้อเท็จจริงบางอย่างเพิ่มเติมที่สำคัญต่อการกำหนดโทษ ซึ่งไม่สามารถนำมา แสดงในขณะนั้น ศาลอาจเลื่อนการกำหนดโทษออกไปภายในเวลาอันสมควรจนกว่าข้อเท็จจริง

เหล่านั้นจะนำมาแสดงต่อศาล¹ และศาลจะไม่กำหนดโทษจำเลยโดยปราศจากคำสั่งสืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลย และศาลมีอำนาจพิจารณารายงานที่เป็นผลจากการสืบเสาะในกรณีต่อไปนี้

- (1) จำเลยถูกตัดสินลงโทษในความผิดร้ายแรง
- (2) จำเลยซึ่งมีอายุน้อยกว่า 22 ปี และถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด
- (3) จำเลยจะถูกดำเนินการคุมความประพฤติ (Placed on probation)

หรือถูกลงโทษจำคุกโดยมีกำหนดเวลา

นอกจากนี้ ศาลอาจมีคำสั่งสืบเสาะหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยในคดีใดคดีหนึ่งก็ได้²

ในการพิจารณาคดีและหากศาลเห็นว่าน่าจะใช้วิธีการคุมประพฤติ ซึ่งการใช้ดุลพินิจในคดีที่ศาลจะใช้มาตรการคุมประพฤติ ศาลจะพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ศาลได้ใช้วิธีพิจารณาความถูกต้องและปราศจากอคติ
2. ควรต้องรู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวจำเลยผู้กระทำความผิด
3. คำนึงถึงความสามารถของจำเลย เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง
4. วางแผนการจัดโปรแกรมเพื่อบำบัดแก้ไขผู้กระทำความผิด
5. การปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไปต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคม

¹ Federal Rules of Criminal Procedure, Rule 32 (a)(1) Sentence and Judgement.

² Model Penal Code, Article 7 : Authority of Court in Sentencing Section 7.07 (1), (2).

หลักเกณฑ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการจะใช้มาตรการคุมประพฤติ ศาลควรพิจารณาด้วยความระมัดระวังอย่างรอบคอบและความเป็นธรรมแก่จำเลยด้วย ผลของการพิพากษาออกมา 2 ประการ คือ การลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษและใช้มาตรการคุมประพฤติแทน

กฎหมายคุมประพฤติในสหรัฐอเมริกาสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท³

1. กฎหมายที่ห้ามคุมประพฤติจำเลยที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย
2. กฎหมายที่ห้ามคุมประพฤติจำเลยที่ถูกพิพากษาลงโทษในความผิดร้ายแรงมากกว่าหนึ่งครั้ง

ในมลรัฐต่าง ๆ ที่มีกฎหมายห้ามคุมประพฤติในความผิดที่ระบุไว้นั้น ต่างก็ไม่มีแบบที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในทางทฤษฎีกฎหมายต้องการที่จะห้ามคุมความประพฤติจำเลยที่กระทำผิดในคดีร้ายแรงที่สุด ซึ่งมีเพียง 15 มลรัฐที่ไม่มีข้อจำกัดตามกฎหมายในการสั่งคุมประพฤติ ผู้กระทำความผิดคดีร้ายแรง ส่วนอีก 34 มลรัฐนั้นการคุมประพฤติจะมีข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น ประเภทความผิด ประวัติการกระทำความผิด หรือในขณะที่ยังจำเลยกระทำความผิดจำเลยมีอาวุธหรือไม่ สำหรับประเภทความผิดนั้นถูกใช้มากที่สุดในฐานะเป็นข้อจำกัดในการสั่งคุมประพฤติ ความผิดฐานข่มขืน และฆ่าคนตาย เป็นความผิดที่ถูกห้ามคุมประพฤติมากที่สุด⁴ ความแตกต่างใน

³ David Dressler, Practice and Theory of Probation and Parole (New York : Columbia University Press, 1959), p. 34.

⁴ President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice, "Probation," in Probation Parole and Community Corrections, ed. Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins (New York : John Wiley & Son, Inc., 1976), p. 108.

การใช้กฎหมายคุมประพฤตินี้มาก เช่น มลรัฐ Michigan จะห้ามคุมความประพฤติ ผู้กระทำ ความผิดคือกณกรรจ์เป็นครั้งที่สาม ส่วนมลรัฐ Cansas จะไม่มีข้อจำกัดการคุมประพฤตินี้เลย การขาดความสอดคล้องต่องันนี้ เป็นผลให้เนติบัณฑิตยสภาอเมริกัน (The American Bar Association (A.B.A.) เสนอว่าควรคุมประพฤตินี้ในทุกคดีแต่ก็ควรจำกัดเฉพาะความผิดที่ ร้ายแรงที่สุด^๕

1.2 การรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยโดยใช้รายงานก่อนพิพากษา

(Presentence reports)

วิธีดำเนินการคุมประพฤตินี้เป็นวิธีการที่จะต้องยึดหลักการคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขเป็นรายบุคคล โดยกระบวนการคัดเลือกอาจอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น ในรูปแบบที่ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจเลือกเองโดยพิเคราะห์จากข้อมูลต่าง ๆ ที่อยู่ในสำนวนคดี หรือ ในอีกรูปแบบหนึ่งของการคัดเลือก คือ การสืบเสาะและพินิจ (Presentence investigation) ซึ่งพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ทำหน้าที่สืบเสาะเกี่ยวกับประวัติ ภูมิหลัง และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทางสังคมของจำเลย และทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อประกอบดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลเพื่อคุมความประพฤติ

1.2.1 รายงานสืบเสาะและพินิจ (Presentence investigation report, PSI)

รายงานสืบเสาะและพินิจเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบเสาะและพินิจ เป็นขั้นตอนที่พนักงานคุมประพฤติประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่สืบเสาะแล้วสรุปเป็น

^๕ Howard Abadinsky, Probation and Parole Theory and Practice (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1977), p. 119.

ข้อเท็จจริงพร้อมทั้งเสนอความเห็นต่อศาล ซึ่งถือเป็นเอกสารการทำงานเบื้องต้นในกระบวนการยุติธรรมและการคุมประพฤติ รายงานนี้มีความสำคัญอยู่ 5 ประการ⁶ ดังนี้

1. เพื่อช่วยศาลได้มีการตัดสินใจในการพิจารณาคดีได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. เพื่อช่วยคณะกรรมการของทัณฑสถานต่าง ๆ ในการกำหนดโครงการการจำแนกและปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง รวมทั้งใช้ในการวางแผนการปล่อยตัวผู้ต้องขัง
3. ให้ข้อมูลแก่คณะกรรมการพักการลงโทษ เพื่อประกอบในการพิจารณาพักการลงโทษ
4. เพื่อช่วยพนักงานคุมประพฤติที่ทำงานด้านการควบคุมและสอดส่องในการแก้ไขฟื้นฟูจำเลยในระหว่างการควบคุมและสอดส่อง
5. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับการวิจัยต่าง ๆ

วัตถุประสงค์เบื้องต้นของรายงานสืบเสาะและพินิจก็เพื่อให้ได้ความแน่ชัดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับตัวจำเลย ซึ่งข้อมูลจากรายงานจะช่วยให้ศาลใช้ดุลพินิจในการพิพากษาอย่างเหมาะสมและเป็นธรรมต่อจำเลยและสังคม เนื่องจากข้อมูลที่ช่วยในการใช้ดุลพินิจของศาลนั้นไม่เคยปรากฏในสำนวนคดีมาก่อน เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติ ภูมิหลัง สิ่งแวดล้อม ทัศนคติ ตลอดจนเหตุอันควรปรานีต่าง ๆ หรือบางครั้งอาจปรากฏอยู่ในสำนวนคดี แต่ศาลไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าข้อมูลเหล่านั้นเป็นความจริงเพียงใด ซึ่งมีผลในการตัดสินใจตัดสินคดีนั้นปราศจากข้อมูลที่น่าเชื่อถือขาดข้อเท็จจริง โอกาสที่ศาลจะกำหนดวิธีลงโทษอย่างไม่เหมาะสมก็อาจเกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม รายงานสืบเสาะและพินิจมิได้มีความมุ่งหมายที่จะทำขึ้นเพื่อเปิดเผยความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยแต่ประการใด

⁶ Vernon Fox, Introduction to Correction, 2nd ed. (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1972), p. 120.

หลักเกณฑ์ในการทำรายงานสืบเสาะและพินิจ

โดยทั่วไปการสั่งให้มีการสืบเสาะและพินิจก่อนศาลมีคำพิพากษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะตามประเภทของกฎหมาย ดังนี้⁷

ลักษณะที่ 1 กฎหมายที่ให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการสั่งให้มีการสืบเสาะและพินิจหรือไม่ก็ได้ กล่าวคือ กฎหมายมิได้บังคับให้ศาลต้องมีคำสั่งให้ทำรายงานสืบเสาะและพินิจในคดีลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ปล่อยให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณาว่า คดีใดสมควรที่จะใช้รายงานสืบเสาะและพินิจประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษ โดยจะไม่คำนึงถึงความร้ายแรงของความผิดนั้น ๆ

ลักษณะที่ 2 กฎหมายที่กำหนดว่าจะต้องมีการสืบเสาะและพินิจสำหรับคดีบางประเภท โดยไม่ต้องคำนึงถึงคำพิพากษาว่าจะออกมาในรูปแบบใด กล่าวคือ รายงานสืบเสาะและพินิจจะเกิดขึ้นเฉพาะความผิดที่กฎหมายกำหนด เช่น รายงานสืบเสาะและพินิจต้องเกิดขึ้นในความผิดร้ายแรง (felony) ทุกคดี

ลักษณะที่ 3 กฎหมายที่บัญญัติว่าการคุมประพฤติจะสามารถใช้ได้ต่อเมื่อมีการสืบเสาะและพินิจจำเลยแล้วเท่านั้น กล่าวคือ การที่ศาลจะมีคำสั่งให้ทำรายงานสืบเสาะและพินิจในคดีใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล เว้นแต่กรณีที่ศาลจะใช้วิธีการคุมประพฤติกับจำเลย ศาลต้องมีคำสั่งให้ทำรายงานสืบเสาะและพินิจเสมอ ทั้งนี้ เพื่อให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม

⁷ National Advisory Commission on Criminal Justice Standards and Goals, "Probation : National Standards and Goals," in Probation Parole and Community Corrections, ed. Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins (New York : John Wiley & Son, Inc., 1976), p. 140.

เนื่องจากรูปแบบต่าง ๆ ทางกฎหมายเกี่ยวกับการสั่งให้มีการสืบเสาะและพินิจและจัดทำรายงานมีความแตกต่างกันออกไป แต่เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์ของการสืบเสาะและพินิจแล้ว การที่ศาลได้รับทราบข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลยก็จะทำให้ศาลสามารถวางบทกำหนดโทษได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ในการนี้เนติบัณฑิตยสภาอเมริกัน (The American Bar Association (A.B.A)) ได้สนับสนุนให้มีการสืบเสาะและพินิจโดยเสนอให้ศาลที่พิจารณาคดีอาญาทุกศาลจะต้องได้รับรายงานการสืบเสาะและพินิจก่อนพิพากษาในทุกคดี^๙ และกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของศาลสหรัฐได้บัญญัติให้มีการสืบเสาะและพินิจก่อนพิพากษาในทุกคดี เว้นแต่กรณีจำเลยแสดงความจำนงสละสิทธิไม่ต้องการให้มีการสืบเสาะและพินิจโดยได้รับอนุญาตจากศาล หรือกรณี^{๑๐} ที่ศาลเห็นว่าข้อมูลในส่วนนี้เพียงพอต่อการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ นอกจากนี้ ในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด (Correctional process) ได้เสนอว่าการสืบเสาะและพินิจควรจะทำในทุก ๆ คดี เพราะรายงานสืบเสาะและพินิจจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่ให้ศาลตัดสินใจสั่งคุมประพฤติผู้ที่สมควรได้รับการคุมประพฤติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในกระบวนการคัดเลือกบุคคลเพื่อคุมประพฤติ และเป็นข้อมูลเบื้องต้นให้กับคณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Commission) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพักการลงโทษของผู้ต้องขังอีกด้วย^{๑๐}

^๙ Herbert S. Miller, "The American Bar Association Looks at Probation," in Probation Parole and Community Corrections, ed. Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1976), p. 161.

^{๑๐} Federal Rules of Criminal Procedure Rule 32 (c)(1).

^{๑๐} Jeffrey H. Bergman, "Insuring the Accuracy of the Presentence Investigation Report in the Wisconsin Correctional System," Wisconsin Law Review Vol.1986 No.3 (1986) : 613-614.

องค์ประกอบของรายงานสืบเสาะและพินิจ

เพื่อให้รายงานสืบเสาะและพินิจบรรลุวัตถุประสงค์ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวจำเลย รายงานสืบเสาะและพินิจควรมีเนื้อหาที่สำคัญ คือ

1. ข้อมูลในประเด็นหลักต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพิพากษาคดี
2. การประเมินความเป็นไปได้ของการแก้ไขฟื้นฟูตนเองของจำเลยโดยเปรียบเทียบกับความปลอดภัยของสังคม
3. ความเห็นเชิงวิเคราะห์และข้อเสนอแนะอันประกอบด้วยเหตุผลจากการประมวลและวิเคราะห์ข้อเท็จจริงทั้งหมดแล้ว

The American Bar Association Project on Standards for Criminal Justice¹¹ ได้เสนอแนะว่ารายงานการสืบเสาะและพินิจที่สมบูรณ์ควรประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้กระทำความผิดและพฤติกรรมแห่งคดี
2. ประวัติการกระทำความผิด
3. ภูมิหลังทางการศึกษา
4. ภูมิหลังทางการประกอบอาชีพ รวมทั้งสถานภาพความสามารถในการทำงาน
5. ประวัติและภูมิหลังทางสังคม รวมทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวสถานภาพการสมรส

¹¹ Stephen E. Doeren and Mary J. Hageman, Community Corretions (Ohio : Anderson Publishing Co., 1982), pp. 61-62.

6. ประวัติด้านสุขภาพทางกายและภาวะแห่งจิต
7. ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแนวล้อม ที่อยู่อาศัย
8. รายงานเพิ่มเติมจากสถาบัน องค์กรทางสังคมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
9. ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่อาจใช้ในการแก้ไขผู้กระทำความผิด
10. ข้อสรุปที่มีความสำคัญในรายงาน รวมทั้งข้อเสนอแนะของพนักงานคุม

ประพฤติ โดยเฉพาะเพื่อประกอบการพิพากษาคดีหากศาลต้องการ

นอกจากนี้ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของศาลสหรัฐ Federal Rules of Criminal Procedure Rule 32 (C)(2) ได้บัญญัติว่า "รายงานการสืบเสาะและพินิจจะประกอบด้วยประวัติการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิด และข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะท่าทาง อุปนิสัย สถานภาพทางการเงิน และสิ่งแนวล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดซึ่งอาจช่วยในการกำหนด คำพิพากษาหรือการสั่งใช้การคุมประพฤติ หรือเป็นประโยชน์ในการแก้ไขผู้กระทำความผิด และข้อมูลอื่น ๆ ที่ศาลต้องการ"

แม้ว่ารายงานสืบเสาะและพินิจจะมีเนื้อหากว้างขวางแตกต่างกันออกไป หรือกำหนดรูปแบบที่เป็นมาตรฐานก็ตาม ซึ่ง Rule 32 (C)(2) กำหนดให้รายงานสืบเสาะและพินิจนั้นครอบคลุมถึงรายงานประวัติการกระทำความผิดครั้งแรก (Prior criminal record) ของจำเลย และข้อมูลอื่น ๆ ที่อาจจะเป็นประโยชน์ในการพิพากษา การคุมประพฤติ หรือการแก้ไขผู้กระทำความผิด จึงมีลักษณะกว้าง ๆ ไม่จำกัดข้อมูล หรือแหล่งข้อมูลตามที่ได้รวบรวมไว้ในรายงาน ซึ่งโดยปกติรายงานสืบเสาะและพินิจจะประกอบด้วย พฤติการณ์แห่งความผิดทั้งที่เป็นคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่และคำบอกกล่าวของจำเลย นอกจากนี้ รายงานยังครอบคลุมถึงชีวิตส่วนตัว ทัศนคติและความรู้สึกของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับความผิด ซึ่งพนักงานคุมประพฤติจะประเมินจากข้อมูลเหล่านี้และสรุปเป็นรายงาน และอธิบายถึงทางเลือกในการพิพากษา พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการพิพากษาคดี

รายงานสืบเสาะและพินิจนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์มากในเรื่องการให้ความเชื่อถือในรายงานของพนักงานคุมประพฤติ ตัวอย่างเช่น Abraham S. Blumberg ยืนยันว่าผู้พิพากษาบางคนจะไม่อ่านรายงานในขณะที่คนอื่น ๆ จะใช้ความระมัดระวังในการคัดเลือกตอนที่แปลรายต่อจำเลย และอ่านเสียงดังในห้องพิจารณาเพื่อเป็นเหตุผลสนับสนุนคำพิพากษา ในขณะที่ศาลฎีกาแห่งสหรัฐได้แสดงความไว้วางใจในรายงาน แต่ Blumberg ได้ยืนยันอีกว่ามีผู้พิพากษาจำนวนมากที่ลดค่าของรายงานลง เนื่องจากลักษณะข้อมูลในรายงานนั้นเป็นพยานบอกเล่า ส่วนความเห็นตรงกันข้าม ได้แก่ Gaylin ซึ่งกล่าวว่า ความเชื่อถือในรายงานของพนักงานคุมประพฤติทำให้พนักงานคุมประพฤตินิยามะยิ่งกว่าการเป็นผู้พิพากษา โดยเป็นผู้ออกคำพิพากษา ส่วน Czajkoski กล่าวว่า การศึกษาในเรื่องนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างสูง (95 %) ระหว่างข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติกับคำพิพากษาของศาล แต่ Robert O. Dawson กล่าวว่า พนักงานคุมประพฤติอาจเขียนแต่ข้อเสนอแนะที่คิดว่าศาลจะยอมรับเป็นอย่างดี ในบางแห่งพนักงานคุมประพฤติจะมีภาระหนักเกินไปเกี่ยวกับรายงาน หรือมีคติด้อยในความควบคุมสอดส่องจำนวนมาก และไม่มีเวลาเพียงพอในการสืบเสาะและจัดเตรียมรายงานที่เป็นประโยชน์¹²

นอกจากนี้ Vernon Fox กล่าวว่า รายงานการสืบเสาะและพินิจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญซึ่งไม่สามารถวัดได้สำหรับผู้พิพากษาในการพิพากษาคัดสินคดี ผู้พิพากษาเห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติประมาณ 95% แต่ถ้าหากศาลไม่มีความมั่นใจในตัวพนักงานคุมประพฤติ ผู้พิพากษาก็อาจตัดสินคดีเป็นอย่างอื่น ในบางกรณีการที่ศาลไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติอาจเนื่องจากการมองที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น พนักงานคุมประพฤติอาจมองเน้นที่แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่าที่จะคำนึงถึงสังคมโดยรวม ในขณะที่ผู้พิพากษามองเน้นไปที่ความปลอดภัยของสังคมมากกว่า¹³

¹² Howard Abadinsky, Probation and Parole Theory and Practice, pp. 99-103.

¹³ Vernon Fox, Introduction of Corrections, pp. 128-129.

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแม้จะมีกฎหมายบัญญัติเป็นขั้นตอนก็ตาม แต่ปัญหาในเรื่องรายงานสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติอยู่ที่ศาลให้ความสำคัญและให้ความเชื่อถือเพียงใด

1.2.2 รายงานอื่น ๆ

การรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลย นอกจากศาลอาจมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติทำรายงานสืบเสาะและพินิจแล้ว ในบางคดี เช่น ในคดีที่จำเลยเคยมีประวัติการต้องโทษในทัณฑสถาน ศาลอาจสั่งให้กรมราชทัณฑ์หรือบุคคลอื่นใด เป็นผู้ทำรายงาน (Presentence study report by bureau of prisons) ในกรณีที่ศาลต้องการข้อมูลบางอย่างเพิ่มเติมเพื่อนำมาใช้ในการกำหนดโทษ ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงว่าจำเลยจะถูกตัดสินว่ากระทำความผิดร้ายแรงหรือความผิดที่ไม่ร้ายแรง หรือในคดีที่ปรากฏว่าจำเลยป่วยเป็นโรคจิต หรือมีอาการทางจิต ศาลอาจสั่งให้บุคคลที่มีความรู้เฉพาะด้าน เช่น จิตแพทย์ เป็นผู้รวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยในรูปของรายงานทางการแพทย์ (Presentence examination report) เสนอต่อศาลเพื่อศาลจะได้มีข้อมูลเพียงพอและเป็นประโยชน์ในการกำหนดโทษหรือกำหนดวิธีปฏิบัติต่อจำเลยเป็นการพิเศษ¹⁴

1.3 การเปิดเผยข้อมูลในรายงาน

ดังที่กล่าวแล้วว่า ศาลมักจะเชื่อถือข้อมูลในรายงานสืบเสาะและพินิจเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะจำเลยส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด หรือรับสารภาพว่ากระทำความผิดจริง (Pleading guilty) รายงานสืบเสาะและพินิจจึงเป็นข้อมูลแหล่งเดียว

¹⁴ United States Code Title 18 : Crimes and Criminal Procedure. Section 3552 (b), (c)

ที่เกี่ยวกับตัวจำเลยและการกระทำความผิด นอกจากนี้ มีบ่อยครั้งที่ศาลยอมรับว่าข้อสรุปและข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติ เป็นการเสนอแนะในการพิพากษากำหนดโทษ และภายหลังจากการกำหนดโทษรายงานสืบเสาะยังคงเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซึ่งมีอิทธิพลต่อการกำหนดแยกประเภทผู้ต้องขัง ระดับการควบคุมสอดส่องทั้งในทัณฑสถาน ในการคุมประพฤติ หรือในการพักการลงโทษ ดังนั้น ข้อมูลจากรายงานจะติดตามจำเลยมาตลอดในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

แต่ทว่ารายงานสืบเสาะและพินิจก็มักจะมีข้อมูลที่ทำให้เข้าใจผิด ไม่สมบูรณ์ หรือผิดพลาดได้ซึ่งจะไม่เป็นผลดีอย่างมากต่อจำเลย ในรายงานอาจจะเต็มไปด้วยข่าวลือที่ไม่เป็นจริงและข้อมูลอื่น ๆ ที่เชื่อถือไม่ได้ คำให้การของบุคคลที่สามที่มีอยู่ในรายงานอาจจะถูกแต่งเติมอย่างมีอคติหรือมีการเข้าใจผิด ความน่าเชื่อถือในแหล่งข้อมูลที่เป็นความลับไม่เปิดเผย (Confidential sources) ยิ่งทำให้เสี่ยงต่อความไม่ถูกต้อง (The risk of inaccuracy) ของรายงานเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ เอกสารทางราชการก็อาจจะ เป็นแหล่งข้อมูลที่ผิดได้ บันทึกขององค์กรต่าง ๆ ทางสังคมมักจะมีคามหมายกำกวมและมีรายละเอียดปลีกย่อยมาก ซึ่งแหล่งข้อมูลเบื้องต้นก็อาจจะไม่ถูกต้องและพิสูจน์ความจริงได้ยาก บันทึกของตำรวจเกี่ยวกับการกระทำความผิดอาจมีข้อผิดพลาดได้ หากปรากฏว่าดำเนินการด้วยความอคติและไม่เป็นธรรม ก็อาจเป็นไปได้ถ้ามีการรับข้อมูลที่ผิด ๆ พนักงานคุมประพฤติก็ได้พยายามที่จะพิสูจน์ความจริงหรือยืนยันข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมมาได้ในระหว่างการสืบเสาะและพินิจ ยิ่งไปกว่านั้นตัวพนักงานคุมประพฤติเองก็มักจะยึดถือ "กฎหมายและระเบียบ" ซึ่งบางทีเป็นแหล่งที่มาของความผิดพลาดเพิ่มขึ้นอีกได้ ¹⁵

¹⁵ "A Proposal to Ensure Accuracy in Presentence Investigation Report," The Yale Law Journal Vol.91 No.6 (May 1982) : 1228-1231.

รายงานสืบเสาะและพินิจก่อนพิพากษาถือว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญต่อการกำหนดโทษจำเลย หากข้อมูลที่มีอยู่ในรายงานถูกต้องย่อมทำให้การกำหนดโทษเป็นไปอย่างเหมาะสม แต่ถ้าข้อมูลไม่ถูกต้อง ผลร้ายย่อมเกิดขึ้นกับจำเลย ดังนั้น เพื่อให้การนำมาตราการลงโทษจำเลยเป็นไปอย่างถูกต้องจึงจำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูล (disclosure) ที่นำมาใช้ให้จำเลยทราบ ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้จำเลยหรือทนายจำเลยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรายงานสืบเสาะและพินิจ และศาลอาจอนุญาตให้จำเลยหรือทนายจำเลยแสดงพยานหลักฐานหรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรายงาน ที่เห็นว่าไม่ถูกต้อง

1.3.1 ขอบเขตการเปิดเผยรายงาน

รายงานสืบเสาะและพินิจโดยปกติถือเป็นเอกสารลับของศาล (a confidential court document) ซึ่งความจริงแล้วไม่เพียงแต่ใช้ในการพิพากษาคดีให้เหมาะสมเท่านั้น แต่ยังเป็นเอกสารที่ใช้ในกรมราชทัณฑ์และคณะกรรมการพักการลงโทษที่มีความสำคัญต่อการคุมขังและวางแผนในการปล่อยผู้ต้องขังอีกด้วย

การเปิดเผยข้อมูลในรายงานสืบเสาะและพินิจ ซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความของศาลสหรัฐ (Federal Rules of Criminal Procedure) Rule 32 (c)(3) ได้เริ่มมาตั้งแต่ปี 1966 ในการเปิดเผยรายงานสืบเสาะและพินิจ (PSI) ให้เป็นดุลพินิจของศาล ซึ่งมีการสนับสนุนให้ศาลเปิดเผยรายงานแก่จำเลย จนกระทั่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม Rule 32 (c) ในปี 1974 ได้บัญญัติการเปิดเผยรายงานแก่จำเลย. ทนายจำเลยตามที่ได้มีคำร้องขอ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีการกำหนดให้ศาลแจ้งต่อจำเลยถึงสิทธิในการตรวจสอบรายงาน และไม่ได้อนุญาตให้ศาลให้ระยะเวลาพอสมควรที่จำเลยมีโอกาสดูรายงานหากเขาต้องการ การแก้ไขเพิ่มเติมนี้แสดงให้เห็นถึงนโยบายที่สนับสนุนให้เปิดเผย แม้ว่าจะมีการคัดค้านอย่างแข็งขันจากศาลหรือจากพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งมีผู้พิพากษาจำนวนมากทั้งในอดีตจวบจนปัจจุบันที่ไม่เห็นด้วยที่บังคับให้มีการเปิดเผย ถึงกระนั้นก็ตามหนทางที่จะเป็นหลักประกันความถูกต้องแน่นอน คือการเปิดเผยและให้โอกาสจำเลย ทนายจำเลย ตรวจสอบรายงานที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้องไม่สมบูรณ์หรือเข้าใจผิด จนกระทั่งในปี 1983 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบังคับให้มีการเปิดเผยแก่จำเลย

ทนายจำเลยโดยไม่ต้องมีคำร้องขอและให้มีระยะเวลาพอสมควรก่อนศาลพิพากษา และให้โอกาสจำเลยแสดงความเห็นในรายงานถ้าหากเห็นว่าไม่ถูกต้อง จำเลยมีสิทธิคัดค้านข้อมูล ศาลจะต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในรายงาน การแก้ไขเพิ่มเติมในปี 1983 ยังได้บัญญัติถึงสำเนารายงานที่ให้แก่จำเลยจะต้องส่งคืนแก่ศาล เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น นอกจากนี้ ยังได้แก้ไขเพิ่มเติม Rule 32 (a) ได้บัญญัติให้ศาลที่พิพากษาคัดอนุญาตให้จำเลย ทนายจำเลยอ่านรายงาน และให้โอกาสโต้แย้งคัดค้านรายงานอีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้นการแก้ไขเพิ่มเติมปี 1988 ประมวลกฎหมายสหรัฐ (United States Code) มาตรา 3552 (d) ได้บัญญัติบังคับไว้ชัดเจนว่า ต้องเปิดเผยรายงานให้แก่จำเลย ทนายจำเลยทราบก่อนวันกำหนดโทษไม่น้อยกว่าสิบวัน ¹⁶

ข้อสนับสนุนและข้อโต้แย้ง

ในเรื่องการเปิดเผยรายงานสืบเสาะและพินิจก่อนพิพากษา (Disclosure of the PSI) ได้มีทั้งการสนับสนุนและการคัดค้าน ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁶ Keith A. Findley and Meredith J. Ross, "Access, Accuracy and Fairness : The Federal Presentence Investigation Report under Julian and the Sentencing Guidelines," Wisconsin Law Review Vol.1989 No.4 (1989) : 846-847.

ข้อสนับสนุน

1. การเปิดเผยทำให้จำเลยสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่มีอยู่ในรายงานก่อนพิพากษา ถ้าหากผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อจำเลยได้ตั้งใจให้ข้อมูลที่ไม่ต้อง โดยอ้างว่าข้อมูลจะต้องถูกเก็บไว้ เป็นความลับเพราะเกรงว่าตนเองจะได้รับอันตราย¹⁷
2. การเปิดเผยทำให้พนักงานคุมประพฤติจำเป็นต้องทำรายงานสืบเสาะและพินิจ อย่างมีประสิทธิภาพ¹⁸
3. การเปิดเผยเป็นสิ่งยืนยันได้ว่าข้อมูลในรายงานก่อนพิพากษาจะเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง และเพื่อความยุติธรรมควรเปิดเผยข้อเท็จจริงในรายงานสืบเสาะและพินิจให้จำเลยทราบ เพราะ ศาลจะได้เชื่อใจได้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับตัวจำเลยในรายงานถูกต้อง¹⁹

¹⁷ Hazel B. Kerper and Jerold H. Israel, Introduction to the Criminal Justice System, 2nd ed. (New York : West Publishing, Co., 1979), p. 365.

¹⁸ Ibid., op.cit.

¹⁹ James Vorenberg, Criminal Law and Procedure : Cases and Materials, 2nd ed. (New York : West Publishing, Co., 1980), p. 291.

และ Keith A. Findley and Meredith J. Ross, "Access Accuracy and Fairness : The Federal Presentence Investigation Report under Julian and the Sentencing Guidelines," p. 862.

4. การนำเอารายงานก่อนพิพากษามาใช้ประกอบดุลพินิจกำหนดโทษจำเลย มักจะประสบปัญหาความไม่สมบูรณ์และความผิดพลาดของข้อมูล การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะกระทำได้ โดยการเปิดเผยข้อมูลในรายงานให้จำเลยทราบ ²⁰

5. การเปิดเผยมีผลกระทบต่อการใช้ผู้กระทำผิดน้อยมาก ²¹

นอกจากนี้ เนติบัณฑิตยสภาอเมริกัน (The American Bar Association, A.B.A.) ได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนให้มีการเปิดเผยรายงานก่อนพิพากษา โดยกล่าวว่า พยานหลักฐานที่คู่ความกล่าวอ้างในชั้นกำหนดโทษ จะต้องนำมาแสดงต่อศาลโดยมีสิทธิที่จะถูกเผชิญหน้า ถามค้ำน และอ้างอิงจากนายจำเลย ²²

²⁰ Stephen A. Fennell and William N. Hall, "Due Process at Sentencing : An Empirical and Legal Analysis of the Disclosure of Presentence Reports in Federal Courts," Harvard Law Review Vol.93 No.8 (June 1980) : 1627.

²¹ Jeffrey H. Bergman, "Insuring the Accuracy of the Presentence Investigation Report in the Wisconsin Correctional System," p. 627.

²² American Bar Association Project on Minimum Standards for Criminal Justice, Standards Relating to Sentencing Alternative and Procedures, Tentative Draft (December 1967), p. 216.

ข้อโต้แย้ง

เนติบัณฑิตยสภาอเมริกันได้สรุปข้อคัดค้านของนักกฎหมายที่ไม่เห็นด้วยในการเปิดเผยรายละเอียด ข้อมูลต่าง ๆ ในรายงานก่อนพิพากษาไว้ ดังนี้²³

1. การเปิดเผยจะเป็นผลทำให้การหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวจำเลยกระทำได้ยาก เพราะไม่มีผู้ใดกล้าที่จะเปิดเผยข้อเท็จจริง
2. การเปิดเผยจะมีผลทำให้การกำหนดโทษจำเลยต้องล่าช้าโดยไม่จำเป็น (delay) ถ้าจำเลยคัดค้านข้อมูลในรายงาน
3. การเปิดเผยจะเป็นผลร้ายต่อการปรับปรุงแก้ไขจำเลย ซึ่งจะก่อให้เกิดผลร้ายต่อความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับพนักงานคุมประพฤติที่จัดทำรายงาน

ความเห็นของนักกฎหมายหลาย ๆ ฝ่ายทั้งสนับสนุนและคัดค้านการเปิดเผยรายงานก่อนพิพากษาต่าง ๆ เหล่านี้ นับว่ามีอิทธิพลต่อการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของศาลสหรัฐ (Federal Rules of Criminal Procedure) Rule 32 (C)(3) (a)-(d) :

Rule 32 (C) รายงานสืบเสาะและพินิจ

(3) การเปิดเผย

(a) ก่อนที่จะกำหนดโทษตามคำขอของจำเลย ศาลอาจอนุญาตให้จำเลยหรือทนายจำเลยอ่านรายงานสืบเสาะและพินิจก่อนการลงโทษ เว้นแต่ในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับ

²³ Ibid., p. 216-224.

ข้อเสนอแนะถึงอัตราโทษที่จะลงแก่จำเลย อย่างไรก็ตาม ศาลอาจจะไม่ยอมให้จำเลยได้อ่านรายงานซึ่งเกี่ยวกับความเห็นในเชิงวิเคราะห์ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อ การปรับปรุงแก้ไขตัวจำเลย แหล่งข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งได้มาโดยตกลงไว้ว่าจะเก็บไว้เป็นความลับหรือข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งหากเปิดเผยแล้วอาจส่งผลให้เกิดความเสียหายเป็นอันตรายแก่ความปลอดภัยของจำเลยหรืออื่น ๆ หรือแก่บุคคลอื่นได้ และศาลอาจจะเปิดโอกาสให้จำเลยหรือทนายจำเลยแสดงความเห็นเกี่ยวกับรายงานสืบเสาะและพินิจ และศาลอาจอนุญาตให้จำเลยหรือทนายจำเลยแสดงพยานหลักฐานหรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งไม่ถูกต้องตามความเห็นของจำเลยซึ่งปรากฏอยู่ในรายงานสืบเสาะและพินิจ

ห้ามไม่ให้เสนอรายงานสืบเสาะและพินิจต่อศาล หรือมีการนำข้อความในรายงานไปเปิดเผยต่อบุคคลใด เว้นแต่จำเลยจะให้การรับสารภาพหรือไม่ขอต่อสู้คดีหรือถูกตัดสินว่ามีความผิด แต่ผู้พิพากษาอาจจะตรวจสอบรายงานนั้น เมื่อไรก็ได้หากจำเลยให้ความยินยอม เป็นลายลักษณ์อักษร

(b) ถ้าศาลเห็นว่าข้อมูลบางอย่างในรายงานสืบเสาะและพินิจซึ่งไม่ควรเปิดเผยตามที่ระบุไว้ใน (c) (3) (a) แทนที่จะเปิดเผยรายงานหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของรายงาน ศาลก็อาจจะกล่าวด้วยวาจาหรือ เป็นลายลักษณ์อักษรถึงข้อมูลต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในรายงานนั้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่จะต้องใช้ในการกำหนดโทษ และให้โอกาสจำเลยหรือทนายจำเลยที่จะแสดงความเห็น ข้อความดังกล่าวที่ศาลให้แก่คู่ความที่เกี่ยวข้องนั้นอาจจะกระทำ เป็นความลับ

(c) สิ่งใดที่เปิดเผยแก่จำเลยหรือทนายจำเลยไปแล้ว ต้องเปิดเผยแก่อัยการด้วย

(d) สำเนารายงานสืบเสาะและพินิจที่ได้มอบให้แก่จำเลยหรือทนายจำเลยและอัยการ จะต้องส่งคืนให้แก่พนักงานคุมประพฤติทันที หลังจากที่ศาลได้ส่งคุมความประพฤติไปแล้ว เว้นแต่ศาลจะใช้ดุลพินิจสั่งให้เป็นอย่างอื่น

นอกจากนี้ ยังได้บัญญัติไว้ใน Model Penal Code Section 7.07 (5)(6)

(5) ก่อนที่จะกำหนดโทษตามคำขอของจำเลย ศาลต้องแจ้งให้จำเลยหรือทนายจำเลยทราบถึงข้อเท็จจริงและผลสรุปของการสืบเสาะและพินิจเท่าที่สามารถทำได้ โดยจำเลยมีสิทธิคัดค้านข้อเท็จจริงดังกล่าว อย่างไรก็ตาม แหล่งข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งได้มาโดยตกลงไว้ว่าจะเก็บไว้เป็นความลับจะไม่ถูกเปิดเผย

(6) ...ภายในบังคับข้อจำกัดตาม (5) จำเลยมีสิทธิได้ยิน ได้ฟัง และคัดค้านพยานหลักฐานซึ่งเป็นผลร้าย และมีสิทธิเสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน

จะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์การเปิดเผยข้อมูลในรายงานสืบเสาะและพินิจขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล จึงทำให้ขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการเปิดเผยข้อมูลในรายงาน ซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างจำเลยด้วยกัน ยังทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านความเห็นอีกด้วย จนกระทั่งในปี 1988 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายสหรัฐ (United States Code) Section 3552 (d) สาระสำคัญในการแก้ไข คือ จำกัดการใช้ดุลพินิจของศาลและกำหนดบังคับไว้ชัดเจนว่า รายงานก่อนพิพากษาต้องเปิดเผยให้จำเลยหรือทนายจำเลยและอัยการทราบก่อนวันกำหนดโทษไม่น้อยกว่าสิบวัน ผลจากการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวทำให้ปัญหาการเปิดเผยข้อมูลในรายงานหมดไป ดังนั้น ในปัจจุบันถือเป็นหลักเกณฑ์ว่ารายงานสืบเสาะและพินิจจะต้องเปิดเผยให้จำเลยหรือทนายจำเลยทราบ เพื่อเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิของจำเลย

อย่างไรก็ตาม ในการเปิดเผยรายงานยังคงมีประเด็นที่สำคัญว่า การเปิดเผยต้องคำนึงถึงหลักการรักษาความลับของรายงาน (Confidentiality) และขอบเขตในการเปิดเผยมีมากน้อยเพียงใด ในเรื่องนี้ได้มีความเห็นแตกต่างกันออกไป ตัวอย่างเช่น ผู้พิพากษา James B. Parsons เชื่อว่าแหล่งข้อมูล รายละเอียดต้องถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับหรือห้ามไม่ให้เปิดเผยรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูล สมาชิกในครอบครัว นายจ้าง ที่อาจเกรงว่าจำเลยจะแก้แค้นหากพวกเขาเปิดเผยความลับของจำเลย เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะไม่เต็มใจเปิดเผยข้อมูลเรื่องส่วนตัวของจำเลย และผู้พิพากษา Roszel C. Thomsen ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ในทางปฏิบัติแล้วจะเปิดเผยเนื้อหาสาระของรายงานต่อทนายจำเลย อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของพนักงานคุมประพฤติและข้อมูลที่เป็นความลับอื่น ๆ จะไม่เปิดเผย

นอกจากนี้ พนักงานคุมประพฤติเองจะต้องทราบดีว่าการเปิดเผยในส่วนนี้ จะไม่มีผลกระทบต่อความสามารถในการรวบรวมข้อมูลของเขา ใน Wisconsin ทางปฏิบัติศาลจะมีการพิจารณารายงานกับอัยการ พนักงานคุมประพฤติ และนายจำเลย ก่อนที่มีคำพิพากษาและเปิดโอกาสให้ศาลเลือกที่จะเปิดเผยรายงานกับนายจำเลย ใน Michigan รายงานนี้ถือเป็นความลับ ใน Illinois ให้ทนายจำเลยตรวจดูเพื่อแสดงความเห็นตามระเบียบอยู่แล้ว

The American Bar Association ได้เสนอว่าข้อมูลรายละเอียดทั้งหมดในรายงานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อจำเลยควรจะได้มีการพิจารณากับจำเลยหรือนายจำเลย และ The President's Commission ชี้แจงว่าในกรณีที่ไม่มีเหตุผลพิเศษมาสนับสนุนเพื่อจะไม่เปิดเผยข้อมูล จำเลยและทนายจำเลยก็ควรจะได้รับอนุญาตให้มาตรวจสอบรายงานได้ทั้งหมด นอกจากนี้ The National Advisory Commission ได้เสนอว่ารายงานควรจะมีประโยชน์ทั้งฝ่ายทนายจำเลยและอัยการ ถ้าหากพยานหลักฐานอย่างเดียวกันได้ไปใช้เป็นพยานในการพิจารณาคดีก็ไม่ควรที่จะปกปิดหรือเป็นความลับ²⁴

หลักการปกปิดเป็นความลับถือเป็นสิ่งหนึ่งที่บุคลากรในอาชีพแพทย์ ทนายความ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ทำงานบริการสังคมที่ต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ความสำคัญของแนวคิดในเรื่องนี้เกิดจากความเชื่อถือว่าจะใช้ข้อมูลใด ๆ ก็ตามไปในทางที่เหมาะสม ซึ่งในการดำเนินงานคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติใช้ข้อมูลในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาโดยให้ข้อมูลทางสังคมต่อศาล และขณะเดียวกันก็ต้องทำหน้าที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ผู้กระทำความผิดให้มีแนวโน้มที่จะปรับปรุงตัวเอง ซึ่งข้อมูลที่ได้รับมาจากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาใช้ในงานคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติรู้ว่าการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีจะมีผลต่อการเชื่อถือและไว้วางใจเพื่อให้ผู้กระทำความผิดให้ความร่วมมือกับเขา หลักการปกปิดเป็นความลับนี้จะเข้ามาควบคุมพฤติกรรม

²⁴ Howard Abadinsky, Probation and Parole Theory and Practice,

ของผู้ประกอบวิชาชีพในเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับจำเลย และกับบุคคลอื่น ๆ ที่ต้องการข้อมูล
 ในรายงาน เพราะว่าสถานะและบทบาทของการเป็นพนักงานคุมประพฤติทำให้เขาได้รับข้อมูล
 รายละเอียดของสมาชิกในครอบครัวของผู้กระทำความผิด นายจ้าง หน่วยงานบริการสังคม
 เจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้อมูลจำนวนมากเหล่านี้บางข้อมูลรับมาด้วยความเต็มใจ แต่ข้อมูลบางอย่าง
 ก็ได้รับมาด้วยความเข้าใจว่า แหล่งข้อมูลที่ได้รับมาจะไม่ถูกเปิดเผย เช่นเดียวกับข้อมูลด้านการ
 แพทย์ บางครั้งก็ได้รับมาด้วยความเต็มใจของผู้ป่วย ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะถูกควบคุมจาก
 จรรยาบรรณทางวิชาชีพของพวกเขา²⁵

ความยุ่งยากในเรื่องนี้เกิดจากบทบาท 2 ประการ (Dual role) ของพนักงานคุม
 ประพฤติ บทบาทหนึ่ง คือ เป็นเจ้าหน้าที่ของศาลในการสืบเสาะและพินิจซึ่งจะรวบรวมข้อมูล
 ต่าง ๆ และกลายมาเป็นข้อเสนอแนะสำหรับการคุมประพฤติ และบทบาทที่จะต้องอุทิศตนและให้
 ความช่วยเหลือผู้กระทำความผิด ดังที่จรรยาบรรณทางวิชาชีพของพนักงานคุมประพฤติได้บัญญัติว่า
 "ต้องตระหนักถึงคุณค่าของบุคคลและยอมรับถึงสิทธิของเขา" และเชื่อว่าการคุมประพฤติเป็นทาง
 เลือกลงของการถูกจำคุกกักขัง เขามีการพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับประชาชน เพื่อสร้างความ
 สัมพันธ์และ เข้าถึงความรู้สึกของผู้ถูกคุมความประพฤติซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการเปลี่ยนแปลง
 พฤติกรรมของบรรดาผู้ถูกคุมความประพฤติ ด้วยบทบาททั้ง 2 ประการนี้เองทำให้ผู้กระทำความ
 ผิดรู้สึกว่ามี ความเชื่อถือไว้วางใจต่อบุคคลที่มีอำนาจนำตัวเขาให้พ้นจากการจำคุกได้ ถ้าหาก
 พนักงานคุมประพฤติมีความซื่อสัตย์ต่อเขาและเขาได้มีการตรวจสอบเนื้อหาสาระของรายงานทั้ง
 ในแง่บวกและแง่ลบ มีหลายความเห็นที่เห็นว่าควรจะให้ทนายและจำเลยตรวจสอบรายงาน

²⁵ Jacob B. Barnett and David H. Gronewold, "Confidentiality
 of the Presentence Report," in Probation and Parole : Selected
 Readings, ed. Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins (New York : John
 Wiley & Sons, Inc., 1970), pp. 100-101.

มีฉะนั้นจะ เป็นการปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และยืนยันว่าการที่จำเลยถูกพิพากษาโดยมีข้อมูลที่
ที่ไม่สมบูรณ์และถูกต้องเพียงพอ นั้น เป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรม

Dr. Tappan ได้ชี้แจงว่าประมวลกฎหมายอาญา Model Penal Code ได้บัญญัติว่า
ศาลควรจะแนะนำผู้กระทำความผิดและทนาย เกี่ยวกับเนื้อหาสาระและข้อสรุปของรายงาน และ
ให้โอกาสอย่างยุติธรรมเพื่อโต้แย้งคัดค้านหากเขาต้องการ กรณีเช่นนี้ไม่ต้องมีการส่งมอบ
รายงานและเปิดเผยแหล่งข้อมูลลับ วิธีการนี้นับว่ายุติธรรมและประนีประนอมปัญหาความขัดแย้ง
ในเรื่องผลประโยชน์ที่จะต้องมีการตรวจสอบและถ่วงดุลย์กัน จากทางเลือก 2 ความเห็นนี้ก็คือ
การประนีประนอมกันเท่าที่เป็นไปได้ โดยพนักงานคุมประพฤติรวบรวมข้อมูลที่น่ามาใช้ในการแก้ไข
ฟื้นฟูผู้กระทำความผิดแต่ไม่ควรจะถูกเปิดเผย และอีกทางหนึ่งที่จะทำให้แน่ใจว่าผู้กระทำความผิด
และทนายมีความรู้ในเนื้อหาสาระและข้อสรุปที่เป็นพื้นฐานในการทำคำพิพากษา

ตามที่ศาล ทนาย นักสังคมสงเคราะห์ ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ของการสนับสนุน
และคัดค้านการเปิดเผยรายงาน แต่มีเพียงเล็กน้อยที่รู้ว่าผู้กระทำความผิดจะมีปฏิกิริยาตอบ
โต้ต่อการใช้รายงานอย่างไร ในเรื่องนี้พนักงานคุมประพฤติควรจะทำให้เขาเกิดความมั่นใจว่า
รายงานจะไม่ถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ และข้อความในรายงานจะไม่ถูกตีพิมพ์ และจำเลยควร
จะได้รับคำชี้แจงว่า รายงานนี้เป็นเอกสารที่มีความสำคัญสำหรับศาลและการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ
ความผิด ญาติ ผู้ใกล้ชิดของจำเลยก็ควรมั่นใจได้ว่าข้อมูลที่เขาให้จะเป็นความลับไม่ถูกเปิดเผย
ต่อจำเลย การที่อนุญาตให้ผู้กระทำความผิดรู้ข้อความในรายงานทั้งในแง่บวกและแง่ลบ แต่จะ
ไม่มีการแสดงรายงานให้เขาดู เพราะรายงานนี้ไม่ได้เขียนสำหรับตัวเขาแต่เขียนมาให้ศาลและ
บุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด การป้องกันการนำข้อมูลไปใช้ในทางที่ผิด
จึงกลายมาเป็นหลักจรรยาบรรณอย่างหนึ่งไป ²⁶

²⁶ Ibid., pp. 102-103.

The National Association of Social Workers ได้กำหนดกฎเกณฑ์ของ
หลักการรักษาความลับว่า

- ต้องเคารพต่อสิทธิส่วนบุคคล
- ใช้ข้อมูลไปในทางที่เหมาะสมเพื่อให้ได้รับความสัมพันธ์ที่ดีต่อวิชาชีพ

นอกจากนี้ The Federal Probation Officers Association ได้กำหนดแนว
ทางไว้ดังนี้

- ต้องให้ได้มาซึ่งผลงาน
- เคารพสิทธิส่วนบุคคล
- ยอมรับคุณค่าของบุคคล
- ไม่ทำลายความเชื่อถือที่ได้รับความไว้วางใจจากตัวเขา

จากหน่วยงานทั้ง 2 ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ที่มีคุณค่าและความเห็นพ้อง
ต้องกันกับทัศนคติและการดำเนินงานของผู้ประกอบวิชาชีพในด้านนี้ ²⁷

จากหลักการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์สำคัญในการรวบรวมข้อมูล
เกี่ยวกับตัวจำเลย เป็นสิ่งที่ติดต่อสังคมและความปลอดภัยของชุมชน และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ใน
การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด สิทธิส่วนบุคคลอาจถูกกระทบกระเทือนเพื่อคนส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้อง
ดังนั้น จำเป็นต้องยอมจำนนต่อผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้หากรายงานได้วันจัญไปทางลบ หรือ
อูจสร้างภาพพจน์ในทางลบมากขึ้น ในกรณีผู้กระทำความผิดให้ข้อมูลที่ เป็นลักษณะส่วนตัวและ

²⁷ Ibid., p. 104.

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี หรือในกรณีที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นและเกี่ยวข้องกับคดี พนักงานคุมประพฤติควรปรึกษาศาลก่อนว่า เรื่องที่เป็นการส่วนตัวและควรเปิดเผยในขณะพิจารณาคดีหรือไม่ และศาลควรจะยอมรับการคัดทานจากพนักงานคุมประพฤติถึงข้อมูลบางอย่างที่ไม่ควรนำออกมาเปิดเผยในขณะพิจารณา การเปิดเผยข้อมูลอาจจะกระทำโดยลับซึ่งจะไม่อ่านรายงานอย่างเปิดเผยในศาล นอกจากนี้ การนำข้อมูลในรายงานไปใช้หลังจากมีคำพิพากษา ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ได้ถูกเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนของศาล และแม้ว่าจะปกปิดไว้ก็ตามหากมีหน่วยงานอื่นหรือบุคคลอื่นที่มีสิทธิตามกฎหมายต้องการใช้ข้อมูลในรายงาน ก็ต้องได้รับอนุญาตจากศาลก่อน

ในการปกปิดเป็นความลับซึ่งพนักงานคุมประพฤติและศาลได้ใช้เป็นข้อยกเว้น (Confidentiality Exceptions) ที่จะไม่เปิดเผยบางส่วนของความลับให้จำเลยทราบ ในกรณีดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ²⁸ กล่าวคือ

- 1) แนใจได้ว่าข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับมาได้ให้สัญญาไว้กับผู้ให้ข้อมูลว่าจะปกปิดเป็นความลับ และเขาจะไม่ถูกแก้แค้นจากจำเลย
- 2) ป้องกันข้อมูลที่ใช้ในการวินิจฉัยมิให้รั่วไหลออกไป ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียต่อการแก้ไขฟื้นฟูจำเลยถ้าหากมีการเปิดเผย

ซึ่ง Fennell และ Hall ได้สรุปว่าการไม่เปิดเผยข้อมูลลับควรจะเกี่ยวข้องกับ

- 1) ความสัมพันธ์ของจำเลยกับครอบครัวและบุคคลอื่น ๆ ที่ได้ให้ข้อมูลที่อาจจะถูกแก้แค้นขึ้นได้
- 2) ความคิดเห็นทางการแพทย์เกี่ยวกับสุขภาพจิต

²⁸ Stephen A. Fennell and William N. Hall, "Due Process at Sentencing : An Empirical and Legal Analysis of the Disclosure of Presentence Reports in Federal Courts," p. 1655.

อย่างไรก็ตาม พบว่ามาตรการในการค้นหาข้อเท็จจริงในการสืบเสาะข้อมูล ซึ่งเป็นข้อมูลที่ถือเป็นความลับไม่ควรจะปกปิด ซึ่งทางปฏิบัติในปัจจุบันข้อมูลที่ควรจะปกปิดไม่ได้ จำเลยทราบ คือ ข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติ เหตุผลในเบื้องต้นก็คือ เกรงว่าการเปิดเผยข้อเสนอแนะของพนักงานคุมประพฤติจะเข้าไปแทรกแซงความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานคุมประพฤติและผู้ถูกคุมประพฤติในระหว่างการคุมประพฤติ

1.3.2 ผลกระทบต่อจำเลยจากการใช้รายงาน

ปัจจัยที่สำคัญในการนำการคุมประพฤติมาใช้ คือ ในเวลาที่พิพากษาคดี ศาลจะต้องรับรายงานที่ถูกต้อง เชื่อถือได้ เพื่อให้ศาลใช้ประกอบดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษา ลงโทษ หรือดำเนินการอื่นใดกับผู้กระทำความผิดอย่างเหมาะสม ลักษณะของคำพิพากษาที่ส่งลงไปไม่ว่าจะเป็นจำเลยควรจะได้รับ การคุมประพฤติ ข้อควรพิจารณาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับรายงานที่จะต้องเป็นที่ยอมรับในการพิจารณา และนับว่าเป็นเงื่อนไขสำคัญที่รองรับความถูกต้องสมบูรณ์ของ คำพิพากษาอีกด้วย ²⁹

ดังนั้น ข้อมูลที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพิพากษาคดีอย่าง ยุติธรรม การอนุญาตให้มีการคัดค้านข้อมูลในรายงานได้อย่างเต็มที่จะมีผลต่อระยะเวลาในการ จำคุก การแบ่งแยกประเภทของผู้ต้องขัง หรือการใช้มาตรการคุมประพฤติต่อผู้กระทำความผิด และยังช่วยยกระดับความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้ในการพิพากษาหรือพักการลงโทษ และเป็นการ ประกันสิทธิของจำเลยที่จะได้จากการพิพากษาบนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้อง

²⁹ Sol Rubin, "Probation and Due Process of Law," in Probation and Parole : Selected Readings, ed. Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1970), p. 382.

1.4 หลักการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในขั้นตอนก่อนพิพากษา

1.4.1 พื้นฐานทางรัฐธรรมนูญ

เนื้อหาข้อมูลในรายงานไม่ถูกต้องมีความสำคัญตามรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติแห่งกฎหมายและความยุติธรรม เนื่องจากกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมายกำหนดให้การพิพากษาดังอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้อง ซึ่งตามหลักการตามรัฐธรรมนูญนำมาใช้ในขั้นตอนการพิพากษาคดี กล่าวคือ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 6 (The Sixth Amendment) ได้กำหนดสิทธิบางอย่างของจำเลยในการพิจารณาคดีอาญา ซึ่งประกอบด้วยสิทธิที่ให้มีการพิจารณาโดยเร็วและ เปิดเผยต่อหน้าลูกขุน สิทธิที่จะได้รับทราบและ เข้าใจข้อหาได้ สิทธิที่จะ เฝ้าเห็นหน้ากับพยานที่เป็นปฏิปักษ์ สิทธิที่จะ เสนอพยานหลักฐาน เพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน และสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากทนายความ และในการแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 (The Fifth Amendment) ได้บัญญัติห้ามมิให้กระทำผิดกฎหมายต่อชีวิต เสรีภาพ ทรัพย์สินโดยปราศจากกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย ซึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมทั้ง 2 ครั้ง ได้นำมาใช้ในรัฐบาลกลางและใช้ในการพิจารณาคดีภายใต้กฎหมายของศาลสหรัฐเท่านั้น ส่วนกระบวนการพิจารณาในแต่ละมลรัฐได้ถูกกำหนดโดยบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 14 (The Fourteenth Amendment) ซึ่งประกอบด้วยเรื่องทั่ว ๆ ไปตามกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย แต่แนวคิดตามกระบวนการยุติธรรมรวมกันกับบทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมอื่น ๆ ได้นำมาใช้บังคับกับกระบวนการพิจารณาของศาลมลรัฐ สิทธิที่กล่าวมาข้างต้นปัจจุบันได้ใช้บังคับทั่วทั้งสหรัฐ เกี่ยวกับการพิพากษาคดีมีบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 8 (The Eighth Amendment) ห้ามมิให้กระทำในลักษณะโหดร้ายและผิดปกติวิสัย (Cruel and Unusual punishment) ซึ่งได้นำมาใช้บังคับกับกระบวนการพิจารณาในมลรัฐด้วย

การกำหนดว่าสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่นำมาใช้ในการพิพากษาคดีนั้น จำเลยที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดมีสิทธิเสรีภาพ และได้รับการคุ้มครองตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมาย ส่วนสำคัญของสิทธินี้ก็คือ สิทธิที่จะได้รับการพิพากษาบนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ (accurate and reliable information) ถึงแม้ว่าบทบัญญัติวิธีพิจารณาความตามรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับความถูกต้องของการพิพากษาจะมีได้บัญญัติขึ้นมาอย่างชัดเจนก็ตาม

ในเรื่องนี้ได้มีคดีชั้นศาลโดยมีประเด็นว่า "การไม่เปิดเผยรายละเอียดในรายงานก่อนพิพากษาให้จำเลยทราบเป็นการฝ่าฝืนต่อหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย (Due Process of Law) หรือไม่" เนื่องจากการแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 6 ระบุว่า "จำเลยมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากทนาย มีสิทธิเผชิญหน้าพยานซึ่งเป็นปฏิปักษ์ มีสิทธิถามค้าน และมีสิทธิเสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน"

คดี *Townsend V. Burke*³⁰ ศาลฎีกาสหรัฐ (United States Supreme Court) ตัดสินว่า "กระบวนการกำหนดโทษซึ่งกระทำไปโดยฝ่าฝืนต่อหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย (Due Process of Law) ย่อมไม่มีผลบังคับและจำเลยมีสิทธิขอให้ดำเนินกระบวนการกำหนดโทษใหม่ได้" คดีนี้ศาลได้วางหลักว่า ข้อมูลที่ใช้ในการกำหนดโทษมีสิทธิได้รับการโต้แย้งคัดค้านจากจำเลย การพิพากษาคดีบนพื้นฐานของข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยที่ไม่ถูกต้องโดยไม่มีทนายช่วยเหลือ เป็นการฝ่าฝืนต่อหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ศาลมิได้วางหลักเกณฑ์แน่ชัดว่าจำเลยมีสิทธิถามค้านพยานหลักฐานที่น่าสืบในชั้นกำหนดโทษได้ทุกกรณี

หลังจากนั้น 1 ปีต่อมา ในปี 1949 ศาลฎีกาสหรัฐกลับตัดสินในทางตรงข้ามกับคดี *Townsend V. Burke* โดยตัดสินในคดี *Williams V. New York*³¹ ว่า "ในการกำหนดโทษควรมุ่งเน้นที่การแก้ไขผู้กระทำความผิด โดยลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด มิใช่เหมาะสมกับความผิด ดังนั้น ศาลมีอำนาจรับฟังรายงานก่อนพิพากษาเป็นพยานหลักฐานในการลงโทษจำเลยได้ ถึงแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลในรายงานจะมีได้มา เบิกความต่อศาลหรือมิได้เผชิญหน้าหรือถามค้านจากจำเลย" ซึ่งคดี *Williams V. New York* ศาลถือว่าหลักความยุติธรรมตามกฎหมายไม่ได้กำหนดให้จำเลยเผชิญหน้า หรือถามค้านที่มาของแหล่งข้อมูลในรายงาน และคดี *Williams* ได้ตีความถึงวิธีการตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับ

³⁰ 334 U.S. 736 (1948).

³¹ 337 U.S. 241 (1949).

การพิพากษาคดีซึ่งเป็นสิ่งที่กล่าวกว้างเกินไป เพราะคดีนี้จำเลยไม่ได้โต้แย้งความถูกต้องข้อมูล
 ในรายงานก่อนพิพากษา และวางหลักไว้ชัดเจนว่าการพิพากษาคดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
 กระบวนพิจารณาที่มีข้อจำกัดเหมือนอย่างการพิจารณาคดี (Trail) ศาลได้โต้แย้งว่าศาล
 พิพากษาลงโทษจำเลยให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด ข้อจำกัดในกระบวนพิจารณาทำให้
 วัตถุประสงค์นี้ไม่บรรลุผล ในคดี Williams มีความสำคัญที่ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่าง
 การพิพากษาคดีกับการพิจารณาว่าอยู่ในอำนาจและดุลพินิจของศาล โดยที่จำเลยแต่ละคนมีสิทธิ
 เหมือนกับในการพิจารณาคดีตามปกติ แต่ในการดำเนินกระบวนพิจารณาได้ปรับปรุงถึงความจำเป็น
 ในแต่ละคดีที่ทำให้มีความแตกต่างก่อนและหลังได้ตัดสินว่ากระทำความผิด³² ซึ่งรายละเอียด
 ในคดี Williams นั้น จำเลยถูกตัดสินประหารชีวิต ได้อ้างว่าเป็นการฝ่าฝืนหลักความยุติธรรม
 ตามกฎหมาย เนื่องจากพยานหลักฐานที่ใช้ ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้เผชิญหน้าหรือถามค้าน ไม่มีการ
 กล่าวถึงความไม่ถูกต้องหรือน่าเชื่อถือของพยานหลักฐาน และไม่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับการเปิด
 เผยข้อมูล ซึ่งถือว่ากฎเกณฑ์การรับฟังพยาน (rules of evidence) ที่นำมาใช้ในการพิจารณา
 ไม่ได้มาใช้ในการพิพากษา และศาลที่พิพากษาคดีมีอิสระที่จะรับฟังพยานหลักฐานอย่างกว้างขวาง
 โดยปราศจากกฎเกณฑ์การรับฟังพยานอย่างเคร่งครัด ดังนั้น ข้อมูลต่าง ๆ จากรายงานสืบ
 เสาะและพินิจ ศาลจะนำมาพิจารณาแม้ว่าเป็นพยานบอกเล่า (hearsay) และเป็นพยานที่ไม่ได้
 มีการซักค้าน³³

ศูนย์วิทยพัชยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³² Harvey S. Perlman, "Sentencing : Procedural Protection,"
Encyclopedia of Crime and Justice Vol.4, (1983) | 1477.

³³ Keith A. Findley and Meredith J. Ross, "Access, Accuracy
 and Fairness : The Federal Presentence Investigation Report under
 Julian and the Sentence Guidelins," p. 856.

ในคดี Williams แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ 2 อย่างที่มีส่วน
 ได้เสียในการโต้แย้งคัดค้านการเปิดเผยรายงาน ประการแรก คือ ประโยชน์สำคัญที่ศาล
 พิพากษาคดีจะได้รับ ได้แก่ อุปสรรคในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ข้อมูลพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง
 กับจำเลย ภูมิหลัง เพื่อนำมาใช้เป็นคลินิจในการพิพากษาคดีอย่างเหมาะสม ในทางตรงกันข้าม
 การที่จำเลยได้รับประโยชน์ในการพิจารณาและตรวจสอบข้อมูลว่ามีความเชื่อถือ รับฟังได้โดย
 ศาลแน่ใจว่าถูกต้อง ในคดีนี้การขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ทั้ง 2 ประการดังกล่าว ในเรื่องผล
 ประโยชน์ของความถูกต้องสมบูรณ์ของรายงานมีมากกว่า³⁴ ศาลได้สรุปว่า ศาลที่พิพากษาคดี
 ไม่ควรที่จะปฏิเสธโอกาสที่จะได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง เชื่อถือได้ โดยยึดถือกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดใน
 การรับฟังพยานหลักฐานที่ใช้ในการพิจารณาคดี อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้เห็นว่าผลประโยชน์ของ
 จำเลย เพื่อความแน่ใจว่ารายงานมีความถูกต้องนั้นสำคัญมากกว่า และอาจจะเป็นสิทธิในการ
 เปิดเผยตามหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย ดังในคดี Townsend v. Burke ที่ถือว่าเป็นการ
 ฝ่าฝืนต่อหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย ถ้าการพิพากษาคดีอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง
 ซึ่งจะเห็นได้ว่า คดี Williams ได้ตัดสินใจไปในแนวทางของหลักอาชญาวิทยา โดยศาลได้ให้
 ข้อสังเกตว่า "การลงโทษควรให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด ไม่ใช่เหมาะสมกับความผิด"
 (punishment should fit the offender and not merely the crime) ศาลที่
 ตัดสินคดีได้กำหนดโทษให้เหมาะสมกับจำเลยแต่ละคนเพื่อการแก้ไขปรับปรุง ซึ่งในการแก้ไข
 ผู้กระทำความผิด เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญ เหนือกว่าจุดมุ่งหมายในการแก้แค้นตอบแทน การผ่อน
 คลายจากหลักความยุติธรรมในการพิจารณาข้อมูลที่ใช้ในการพิพากษาในคดีนี้ เป็นการสนับสนุน
 แนวคิดทางอาชญาวิทยาในการลงโทษผู้กระทำความผิด³⁵

³⁴ Stephen A. Fennell and William N. Hall, "Due Process at Sentencing : An Empirical and Legal Analysis of the Disclosure of Presentence Reports in Federal Courts," pp. 1630-1631.

³⁵ Keith A. Findley and Meredith J. Ross, "Access Accuracy and Fairness : The Federal Presentence Investigation Report under Julian and the Sentencing Guidelines," pp. 856-858.

หลังจากนั้น ศาลฎีกาสหรัฐได้ตัดสินคดี Specht v. Patterson³⁶ โดยตัดสินว่า "รายงานก่อนพิพากษาจะไม่มีความหมาย หากมีข้อจำกัดว่าข้อมูลที่จะนำมาใช้กำหนดโทษ จำเลยต้องมาจากพยานหลักฐานซึ่งนำมาแสดงอย่างเปิดเผยในศาล โดยให้สิทธิจำเลยถามค้านอย่างไรก็ตาม จำเลยอาจคัดค้านพยานดังกล่าวได้ถ้าปรากฏว่าพยานเหล่านั้นไม่น่าเชื่อถือ" และศาลฎีกาสหรัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญของนายความอันมีต่อกระบวนการกำหนดโทษ โดยได้ตีความบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 6 (The Sixth Amendment) ในคดี Mempa v. Rhay³⁷ ว่า "จำเลยมีฐานะยากจน มีสิทธิได้รับการแต่งตั้งทนายช่วยเหลือในขั้นตอนการกำหนดโทษ" สำหรับหน้าที่โดยทั่วไปของนายจำเลยต่อกระบวนการกำหนดโทษ คือ การอธิบายขั้นตอนการกำหนดโทษให้จำเลยทราบโดยละเอียด พร้อมทั้งอธิบายถึงอัตราโทษที่จำเลยอาจได้รับ และต้องสอบถามถึงความต้องการของจำเลยว่าต้องการให้ศาลดำเนินการกับจำเลยอย่างไร นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่เสนอข้อเท็จจริงที่จะช่วยให้จำเลยได้รับโทษสถานเบาและคัดค้านข้อมูลที่ไม่ต้องอยู่ในรายงานก่อนพิพากษา ซึ่งศาลฎีกาสหรัฐได้ให้หลักประกันในการมีทนายซึ่งนำมาใช้ในขั้นตอนการพิพากษาคิดตามแนวคิด Townsend ศาลได้ให้ข้อสังเกตว่า นายความมีความสำคัญที่จะช่วยป้องกันการเชื่อถือข้อมูลที่ผิดพลาดที่นำมาใช้ในการกำหนดโทษ

ต่อมาในคดี United States v. Tucker³⁸ ได้ถือตามแนวคิด Townsend ว่าเป็นการฝ่าฝืนต่อหลักความยุติธรรมตามกฎหมายที่เชื่อว่าการกระทำความผิดในครั้งก่อนมาใช้ในการพิพากษาคดี โดยที่ฝ่าฝืนต่อหลักการตามรัฐธรรมนูญที่ไม่มีทนายความในการพิจารณา ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนต่อสิทธิตามหลักความยุติธรรมตามกฎหมายในการพิพากษาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ผิดพลาด และเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญอีกด้วย

³⁶ 386 U.S. 605 (1967)

³⁷ 389 U.S. 128 (1967)

³⁸ 404 U.S. 443 (1972)

นอกจากนี้ ศาลฎีกาสหรัฐได้ให้ความสำคัญในเรื่องความถูกต้องของข้อมูลในการพิพากษา ในคดี Gardner v. Florida³⁹ ได้ตัดสินตรงข้ามกับคดี Williams กล่าวคือ คดีนี้ศาลมลรัฐ Florida ตัดสินประหารชีวิตจำเลยซึ่งกระทำความผิดฐานฆาตกรรม (murder) ในระดับ first degree โดยศาลใช้รายงานก่อนพิพากษาเป็นข้อมูลในการตัดสินลงโทษประหารชีวิตโดยมิได้เปิดเผยรายละเอียดในรายงานให้จำเลยหรือทนายจำเลยทราบ ต่อมาศาลฎีการัฐ Florida ได้ตัดสินยืนตามคำพิพากษาของศาล Florida โดยให้ลงโทษประหารชีวิต Gardner แต่เมื่อคดีนี้ขึ้นสู่ศาลฎีกาสหรัฐ ศาลฎีกาสหรัฐตัดสินกลับคำพิพากษาของศาลฎีกา Florida โดยให้เหตุผลว่า "การไม่เปิดเผยรายละเอียดในรายงานก่อนพิพากษาแก่จำเลยหรือทนายจำเลย เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา" ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักความยุติธรรมตามกฎหมายใช้บังคับถึงการพิพากษากำหนดโทษด้วย และจากคำพิพากษาคดีของศาลฎีกาสหรัฐได้ขยายไปถึงสิทธิตามหลักความยุติธรรมในเรื่องความถูกต้องของรายงานในคดีที่ไม่ร้ายแรงด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ศาลได้กำหนดให้ผู้พิพากษาที่ตัดสินคดีจะต้องแน่ใจก่อนว่า ข้อมูลต่าง ๆ ที่รับฟังในการพิพากษาเป็นข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ และจำเลยมีโอกาสที่จะโต้แย้งคัดค้านข้อมูลที่ไม่ต้อง การให้โอกาสในการโต้แย้งคัดค้านข้อมูลเพื่อต้องการให้ข้อมูลถูกต้องแน่นอนตามบทบัญญัติ Rule 32 ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้มีการเปิดเผยรายงานสืบเสาะและพินิจก่อนพิพากษา เป็นประเด็นที่สำคัญของหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย เพื่อให้เป็นหลักประกันขั้นต่ำสุดในศาล ซึ่งสิทธิของจำเลยตามหลักความยุติธรรมตามกฎหมายประกอบด้วย สิทธิในการมีทนาย สิทธิที่จะได้เผชิญหน้าและซักค้านพยานที่เป็นปฏิปักษ์ สิทธิที่เสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน ซึ่งสิทธิต่าง ๆ เหล่านี้ตามหลักความยุติธรรมตามกฎหมายประกอบด้วยองค์ประกอบหลายอย่างที่สมดุลกัน⁴⁰ กล่าวคือ

³⁹ 430 U.S. 349 (1977)

⁴⁰ Keith A. Findley and Meredith J. Ross, "Access, Accuracy and Fairness : The Federal Presentence Investigation Report under Julian and the Sentencing Guidelines," pp. 860-862.

- 1) ผลประโยชน์ส่วนบุคคล (the individual interest) ซึ่งมีน้ำหนักในการสนับสนุนให้มีการเปิดเผย เพราะการกำหนดโทษเป็นมาตรการที่กระทบถึงเสรีภาพในอนาคตของจำเลย
- 2) ทำให้ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นหมดไปหากไม่เปิดโอกาสให้จำเลยตรวจสอบรายงาน ความผิดพลาด เข้าใจผิดจะหาไม่พบ และอาจจะเป็นไปได้ว่าก่อให้เกิดผลกระทบต่อการกำหนดโทษ ซึ่งนับว่าเป็นการให้หลักประกันความถูกต้องของรายงานอย่างหนึ่ง
- 3) เพิ่มคุณค่าในการคุ้มครองมากขึ้น กล่าวคือ ในระบบกล่าวหา (Adversary System) กลไกในการค้นหาความจริงขึ้นอยู่กับความสามารถของคู่ความทั้ง 2 ฝ่าย ในการพิจารณาดีและกล่าวอ้างพยานหลักฐานสนับสนุนและโต้แย้งพยานที่เป็นปฏิปักษ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง นอกจากนี้ การดำเนินการต่าง ๆ ของฝ่ายรัฐซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคล และเหตุผลในการดำเนินการดังกล่าวขึ้นอยู่กับการค้นหาความจริง พยานหลักฐานที่ใช้ในการพิสูจน์จะต้องถูกเปิดเผยแก่จำเลยเพื่อให้โอกาสที่จะแสดงพยานหลักฐานว่าไม่ถูกต้อง
- 4) ผลประโยชน์ของรัฐ (the government's interest) ซึ่งอาจจะไม่มีน้ำหนักพอที่จะลบล้างผลประโยชน์ของจำเลยในการเปิดเผยข้อมูลอย่างเต็มที่

1.4.2 เจตนารมณ์ทางกฎหมาย

ได้กล่าวแล้วว่า หลักความยุติธรรมตามกฎหมายต้องการให้การพิพากษาคดีขึ้นอยู่กับข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยที่ถูกต้อง และเพื่อความมั่นใจว่ารายงานสืบเสาะและพินิจก่อนศาลพิพากษาเป็นรายงานที่มีเนื้อหาสาระที่ถูกต้อง ซึ่งได้มีแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ Rule 32 โดยการอนุญาตให้จำเลยแสดงพยานและหลักฐานอื่น ๆ โต้แย้งคัดค้านรายงานที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้อง

ทั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ "ความยุติธรรมในแต่ละคดี และรูปแบบการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่มีมาตรฐานเดียวกัน"⁴¹

1.4.3 ข้อพิจารณาจากนโยบาย

ผลประโยชน์ของทั้งผู้กระทำความผิดและสังคมจะได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างดีที่สุด เมื่อมีหลักประกันว่าจะต้องได้รับความยุติธรรมและความถูกต้องในทุกขั้นตอนของการพิพากษาและในกระบวนการแก้ไขผู้กระทำความผิด ด้วยเหตุนี้ การให้ความยุติธรรมแก่ผู้กระทำความผิดในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จึงเป็นการสนับสนุนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและการมีคำพิพากษาที่ถูกต้อง ทำให้สังคมเชื่อมั่นว่าผู้กระทำความผิดจะกลับเข้าสู่สังคมในระยะเวลาที่เหมาะสม

การดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นสิ่งคุ้มครองความถูกต้องและความยุติธรรมให้เกิดขึ้น กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิด จำเลยจะได้รับความคุ้มครองจากหลักประกันที่ต่อเนื่องอย่างเป็นระบบที่สร้างขึ้นมาเพื่อลดข้อผิดพลาดให้เหลือน้อยที่สุด และก่อให้เกิดความยุติธรรมมากที่สุด ซึ่งการพิพากษาคดีแสดงให้เห็นถึงพื้นฐานเบื้องต้นของความยุติธรรม⁴²

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁴¹ "A Proposal to Ensure Accuracy in Presentence Investigation Report," pp. 1240-1241.

⁴² Ibid, p. 1241-1242.

ผลประโยชน์ที่ได้รับ

เมื่อพิจารณาจากพื้นฐานทางรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติตามกฎหมาย และนโยบายทางอาญาที่สนับสนุนสิทธิแห่งความถูกต้องในการพิพากษา การมีบทบัญญัติกฎหมายที่อนุญาตให้มีการโต้แย้งคัดค้านข้อมูลในรายงานก่อนพิพากษาที่ใช้ในการพิพากษาคดี ซึ่งการให้โอกาสจำเลยในการโต้แย้งคัดค้านรายงานที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดประโยชน์แห่งความยุติธรรม (fairness) และมีประสิทธิภาพ ประการแรก เนื่องจากรายงานสืบเสาะและพินิจจะมีความถูกต้องและน่าเชื่อถือมากขึ้น และเป็นผลให้การพิพากษาคดีของศาลเป็นไปอย่างเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละราย ในขณะที่เดียวกันจำเลยก็จะรู้สึกว่าการพิพากษาคดีนั้นมีความยุติธรรม และมีความหวังที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น นอกจากนี้ การโต้แย้งคัดค้านรายงานที่ได้มีขึ้นก่อนพิพากษา ทำให้ศาลสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าถึงผลของการพิพากษาลงโทษจำคุกและกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสม หรือหามาตรการอื่น ๆ มาใช้กับจำเลยแทนการจำคุกได้ เช่น การคุมประพฤติ และประการสุดท้าย เนื่องจากผู้กระทำความผิดและคณะกรรมการพักการลงโทษ (The Parole Commission) จะต้องยอมรับคำพิพากษาที่ตัดสินลงโทษ ดังนั้น การโต้แย้งคัดค้านรายงานที่ได้มีขึ้นก่อนหน้านั้น จะทำให้คณะกรรมการพักการลงโทษ เชื่อถือข้อมูลที่ใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีว่าถูกต้อง การโต้แย้งคัดค้านรายงานในการพิจารณาคดีครั้งเดียว และข้อโต้แย้งทั้งหมดจะได้รับการแก้ไขในการพิพากษา ผู้กระทำความผิดจะมั่นใจที่ได้มีโอกาสคัดค้านข้อมูลในรายงานซึ่งมีผู้พิพากษาเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด ขณะเดียวกันจำเลยก็จะได้รับการคุ้มครองจากหลักประกันในกระบวนการยุติธรรม (Due Process of Law) รวมทั้งสิทธิในการมีทนายความช่วยเหลือ (right to counsel) นอกจากนี้ ในการพิพากษาคดีพนักงานคุมประพฤติซึ่งเป็นผู้เขียนรายงานก็พร้อมที่จะให้การในขณะที่ยังมีข้อมูลอยู่ ด้วยเหตุผลเหล่านี้การพิจารณาพิพากษา (Sentencing Hearing) จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสม มีเหตุผลสำหรับแก้ไขปัญหาการโต้แย้งคัดค้านรายงานได้ทั้งหมด

จากผลประโยชน์ที่ได้รับดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่ามีความสำคัญเพียงพอที่จะยอมสูญเสียระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษา หรือมีการสืบเสาะและพินิจเพิ่มเติมซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า การยอมให้มีการคัดค้านรายงานจะเป็นการยืดระยะเวลาในการพิพากษาออกไปอย่างไม่อาจ

จะหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตาม การยืดระยะเวลาออกไปอันเนื่องมาจากการสืบเสาะและพินิจ และพิจารณาพิพากษาเพิ่มมากขึ้นนับว่าเป็นการยุติธรรม นอกเหนือจากนี้ข้อปลุกย่อยของคำคัดค้านเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีความหมายควรจะลดลงให้เหลือน้อยที่สุด เพื่อมิให้จำเลยใช้เป็นข้ออ้างในการคัดค้านการพิพากษาของศาล

การโต้แย้งคัดค้านรายงานจะทำให้มีการสูญเสียข้อมูลบางส่วนไป ซึ่งเป็นคุณพินิจของพนักงานคุมประพฤติที่จะตัดสินใจว่า เนื้อหาสาระที่โต้แย้งคัดค้านนั้นควรจะมีหลักฐานที่เป็นจริงหรือควรถูกตัดออกไปจากรายงานให้เหลือเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาคดีที่จะได้รับการตรวจสอบและแก้ไข โดยที่พนักงานคุมประพฤติต้องรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องความถูกต้องของรายงาน การโต้แย้งคัดค้านอาจช่วยปรับปรุงคุณภาพทั้งหมดของรายงาน และยังเป็นการลดจำนวนการคัดค้านได้ในระยะยาวอีกด้วย

1.5 หลักการรับฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยจากรายงานก่อนพิพากษา

รายงานก่อนพิพากษาและข้อมูลอื่น ๆ ที่ศาลใช้เป็นหลักในการพิพากษาคดี ได้แก่ รายงานสืบเสาะและพินิจที่จัดทำโดยพนักงานคุมประพฤติ รายงานดังกล่าวนี้จะประกอบด้วย บันทึกการกระทำผิดครั้งก่อน ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของจำเลย รายงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และรายละเอียดของพฤติการณ์แห่งคดี คำให้การของผู้เสียหาย พยาน บุคคลในครอบครัว ผู้ใกล้ชิด และคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้มีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพของข้อมูลและความเพียรพยายามของพนักงานคุมประพฤติในการค้นหาข้อเท็จจริง ซึ่งในการรับฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยจากรายงานก่อนพิพากษาเป็นขั้นตอนในการกำหนดโทษ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการพิจารณาคดีที่ต้องมีการนำพยานหลักฐานมาสืบ ดังนั้นจึงอยู่ในบังคับของหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมาย (Due Process of Law) แม้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีมิใช่การดำเนินคดีอย่างเต็มรูปแบบ เช่น ในชั้นวินิจฉัยความผิดที่มีหลักเกณฑ์การรับฟังพยานอย่างเคร่งครัด (Rule of evidence) หากแต่เป็นขั้นตอนพิเศษซึ่งมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการนำสืบพยานอยู่น้อยมาก ดังนั้น พยานหลักฐานที่นำมาใช้แม้จะเป็นพยานบอกเล่าซึ่งต้องห้ามรับฟังในชั้นวินิจฉัยความผิดก็สามารถรับฟังในชั้นกำหนดโทษได้ นอกจากนี้ ใน

การพิจารณาคดีศาลยังมีคลุณิโจสระในการค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยได้อย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นผลทำให้การนำพยานเข้าสู่การพิจารณาเป็นไปอย่างสะดวกและถูกต้องมากขึ้น

การคัดค้านข้อมูลในการพิพากษา (Challenge of Sentencing Information)

การให้สิทธิแก่จำเลยที่จะได้รับความคุ้มครองจากการพิพากษาที่อาศัยข้อมูลที่ผิดพลาดในการตัดสิน และให้สิทธิแก่จำเลยโต้แย้งคัดค้านเรื่องความถูกต้องของข้อมูล ซึ่งในการพิจารณาคดีบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 6 (The Sixth Amendment) อนุญาตให้จำเลยได้เผชิญหน้ากับพยานที่เป็นปฏิปักษ์และซักค้าน อย่างไรก็ตาม ในการพิพากษาคดีไม่ได้บัญญัติให้มีการเผชิญหน้า ซักค้านพยานเป็นเรื่องของสิทธิตามรัฐธรรมนูญ โดยศาลที่พิพากษาคดีใช้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นเครื่องมือในการป้องกันข้อมูลสำคัญที่อาจผิดพลาดได้ โดยใช้วิธีการเผชิญหน้าและซักค้านซึ่งเป็นคลุณิโจสระของศาลเพื่อค้นหาความจริงและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ใช้ในการกำหนดโทษ

ในการพิจารณาคดี จำเลยได้กล่าวอ้างความไม่ถูกต้องของรายงาน โดยศาลจะต้องวินิจฉัยก่อนว่าข้อมูลเหล่านั้นไม่ช่วยสนับสนุนหรือไม่เกี่ยวข้องกับการพิพากษา และมีความสำคัญต่อการพิพากษาคัดสินคดีหรือไม่ ศาลจะใช้คลุณิโจสระออกคำสั่งเลื่อนการพิจารณา (adjournment) เพื่อให้คู่ความเตรียมตัวสำหรับการพิจารณาพยานหลักฐาน⁴³ ที่จะมีขึ้นต่อไป

⁴³ Jeffrey H. Bergman, "Insuring the Accuracy of the Presentence Investigation Report in the Wisconsin Correctional System," p. 629.

ภาระการพิสูจน์ (Burden of Proof)

การใช้ดุลพินิจของศาลในการพิพากษาคดีเป็นอุปสรรคต่อรูปแบบการดำเนินกระบวนการพิจารณา ซึ่งทำให้การกำหนดหน้าที่นำสืบในการพิพากษาคดีเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาสิทธิในการให้ความยุติธรรมตามกฎหมาย ได้คุ้มครองป้องกันข้อมูลที่ผิดพลาดที่ถูกหยิบยกขึ้นเป็นประเด็นสำคัญในการพิพากษาคดี ซึ่งได้ปรากฏเป็นข้อสันนิษฐานในเรื่องความถูกต้องของรายงานหากจำเลยได้กล่าวอ้างข้อสงสัยโดยมีเหตุผลสมควร จึงจำเป็นที่จะต้องมีหน้าที่นำสืบความเชื่อถือของรายงาน

ในระบบกฎหมายมีหน้าที่นำสืบหลายอย่าง เช่น มาตรฐานการพิสูจน์พยานในคดีแพ่ง (preponderance of the evidence) การพิสูจน์อย่างชัดเจนและเชื่อถือได้ (clear and convincing) และการพิสูจน์จนสิ้นสงสัย (prove beyond a reasonable doubt) การกระทำคามผิดในครั้งก่อนอาจจะต้องพิสูจน์จนสิ้นสงสัย เนื่องจากเป็นข้อมูลที่ เป็นเอกสารราชการ แต่ข้อมูลอื่น ๆ อาจเป็นเพียงแต่นำมาแสดงว่าชัดเจนและเชื่อถือได้เท่านั้น และแม้ศาลฎีกาสหรัฐจะถือว่ามาตรฐานการพิสูจน์จนสิ้นสงสัยได้กำหนดไว้สำหรับการวินิจฉัยความรับผิด ซึ่งไม่ถือว่าเป็นมาตรฐานการพิสูจน์ที่นำมาใช้ในพิพากษากำหนดโทษ⁴⁴

ภาระการพิสูจน์ในการดำเนินกระบวนการพิจารณากำหนดโทษ ควรจะได้รับการแบ่งสรรอย่างยุติธรรมระหว่างผู้กระทำความผิดและฝ่ายรัฐ ประการแรก การที่จำเลยกล่าวอ้างความไม่ถูกต้องของรายงาน หน้าที่นำสืบ (burden of production) จึงต้องตกเป็นของจำเลย ซึ่งจำเลยจะต้องอธิบายเหตุผลการคัดค้านความถูกต้องของรายงาน โดยมีรายละเอียดที่เพียงพอที่

⁴⁴ Harvey S. Perlman, "Sentencing : Procedural Protection,"

จะทำให้ความถูกต้องของรายงานเป็นที่น่าสงสัย เมื่อจำเลยเสนอข้อเท็จจริงในการคัดค้านอย่างเพียงพอแล้ว ภาระหน้าที่ในการนำสืบ (burden of persuasion) ก็เปลี่ยนมาเป็นฝ่ายรัฐ โดยพนักงานคุมประพฤติ⁴⁵ ซึ่งระดับมาตรฐานในการพิสูจน์พยานหลักฐานที่ชัดเจนและเชื่อถือได้ (clear and convincing evidence) ที่มีความเคร่งครัดมากกว่ามาตรฐานการพิสูจน์พยานหลักฐานในคดีแพ่ง⁴⁶ มาตรฐานการพิสูจน์พยานหลักฐานที่ชัดเจนและเชื่อถือได้นี้เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากผลประโยชน์เรื่องเสรีภาพของจำเลย และเพื่อเป็นการลดความเสี่ยงต่อการผิดพลาดให้เหลือน้อยที่สุด ดังนั้น มาตรฐานนี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของสิทธิเพื่อความถูกต้องของเนื้อหาสาระของข้อมูลในรายงาน⁴⁷

2. กระบวนการภายหลังศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งคุมประพฤติ

กระบวนการภายหลังศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งคุมประพฤติ เป็นขั้นตอนภายหลังจากที่ผู้กระทำความผิดถูกศาลพิพากษาให้คุมประพฤติก็ตกอยู่ในสถานะทางกฎหมาย เรียกว่า "ผู้ถูกคุมความประพฤติ" ที่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมสอดส่อง ซึ่งระหว่างนี้ศาลจะกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติไว้ด้วย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของจำเลยแต่ละคน เช่น การกำหนดเงื่อนไขให้จำเลยทำงานบริการสังคม (Community Service) หรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดตามแต่ศาลเห็นสมควร (Satisfy such other conditions as the court may impose)⁴⁸

⁴⁵ Ibid., p. 1479.

⁴⁶ Henry Campbell Black, Black's Law Dictionary, 5th ed. (St. Paul, Minn : West Publishing Co., 1979), p. 227.

⁴⁷ "A Proposal to Ensure Accuracy in Presentence Investigation Report," pp. 1245-1246.

⁴⁸ United States Code Title 18 : Crime and Criminal Procedure Section 3563 (b)

2.1 อำนาจของศาลในการดำเนินการคุมประพฤติ

2.1.1 อำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการคุมประพฤติ

เมื่อศาลใช้ดุลพินิจนำมาตราการการคุมประพฤติมาใช้กับจำเลยภายหลังจากค้นพบความผิดของจำเลย ซึ่ง The Federal Probation Act กำหนดให้ศาลพิพากษาหรือการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษและสั่งให้จำเลยอยู่ภายใต้การควบคุมสอดส่องของพนักงานคุมประพฤติ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาของการคุมประพฤติโดยไม่มีฝ่าฝืนเงื่อนไขตามที่ศาลกำหนดจำเลยก็จะพ้นจากการคุมประพฤติ บทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์การคุมประพฤติตามพระราชบัญญัติดังกล่าวก็คือ การคุมประพฤติไม่ได้นำมาใช้ในการตีความผิดที่มีโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต และระยะเวลาของการคุมประพฤติไม่เกิน 5 ปี และการคุมประพฤติอาจจะบังคับใช้ทั้งโทษปรับหรือโทษจำคุก หรือทั้งสองอย่าง หลังจากนั้นได้มีพระราชบัญญัติ The Sentencing Reform Act (ใช้บังคับกับความผิดที่เกิดขึ้นวันที่ 1 พฤศจิกายน 1987 หรือหลังจากนั้น) ได้กำหนดให้ศาลใช้ดุลพินิจในการนำวิธีการคุมประพฤติได้เสมอ เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้ศาลไม่สามารถนำวิธีการคุมประพฤติมาใช้กับจำเลยได้

- 1) กรณีจำเลยถูกตัดสินว่าการกระทำความผิดร้ายแรงในระดับ A หรือระดับ B
- 2) กรณีความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งไม่สามารถนำเอาวิธีการคุมความประพฤติมาใช้ได้
- 3) กรณีจำเลยถูกลงโทษจำคุกในความผิดซึ่งกระทำคราวเดียวกัน และตามประมวลกฎหมายสหรัฐให้อำนาจศาลในการกำหนดระยะเวลาการคุมความประพฤติไว้ดังนี้
 1. กรณีความผิดร้ายแรง ศาลมีอำนาจคุมความประพฤติจำเลยตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี
 2. กรณีความผิดไม่ร้ายแรง ศาลมีอำนาจคุมความประพฤติจำเลยไม่เกินห้าปี

3. กรณีความผิดเล็กน้อย ศาลมีอำนาจคุมความประพฤติจำเลยไม่เกิน
หนึ่งปี⁴⁹

ในการกำหนดเงื่อนไขศาลได้แบ่งเงื่อนไขออกเป็น 2 ประเภท คือ เงื่อนไข
ทั่วไปที่จะใช้กับผู้คุมความประพฤติทั้งหมด ทั้งเป็นเงื่อนไขที่เกี่ยวกับการว่ากล่าวตักเตือน
และห้ามมิให้กระทำความผิดทางอาญ่อื่นอีก การต้องไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ และ
เงื่อนไขเฉพาะซึ่งจะกำหนดใช้โดยมีความมุ่งหมายเฉพาะกรณีเพื่อแก้ไขปัญหาของผู้คุมความ
ประพฤติในแต่ละราย เช่น การกำหนดให้ชำระค่าปรับ ชดใช้ค่าเสียหาย หรือการให้ทำงาน
บริการสังคม การบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษ การปรึกษาปัญหาสุขภาพจิต การประกอบ
อาชีพ รวมถึงการเปิดเผยสถานะทางการเงิน⁵⁰ แต่โดยทั่วไปกฎหมายจะให้เป็นเรื่องของ
การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤตินั้น มิได้หมายความว่าศาลจะ
กำหนดเงื่อนไขได้ตามใจชอบโดยไม่มีขอบเขต การกำหนดเงื่อนไขนั้นจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ประสงค์ของการคุมประพฤติ มีเหตุผลและสอดคล้องกับพฤติการณ์การกระทำผิดอันเป็นเหตุให้ศาล
สั่งคุมประพฤติ กล่าวคือ เงื่อนไขการคุมประพฤติที่มีผลกระทบต่อสิทธิตามรัฐธรรมนูญ เป็นเรื่อง
ที่จะต้องตรวจสอบอย่างระมัดระวัง เช่น ข้อจำกัดสิทธิเสรีภาพในการพูด การคบหาสมาคม และ
เสรีภาพจากการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้น (warrantless search) ซึ่งยอมรับว่าเป็นสิ่งที่
เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁴⁹ United State Code Title 18 ; Crime and Criminal Procedure
Section 3561

⁵⁰ Ann Christine Novak and Elizabeth A. O'Brien, "Sentencing,
Probation and Parole," The Georgetown Law Journal Vol.77 No.3 Part II,
(February 1989) ; 1217-1218.

2.1.2 อำนาจในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่ง และอำนาจในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ

เมื่อศาลใช้ดุลพินิจนำมาตราการคุมประพฤติมาใช้กับจำเลยแล้ว ก็จะไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่ง เว้นแต่พฤติการณ์เกี่ยวกับตัวผู้ถูกคุมความประพฤติได้เปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าในทางที่ดีหรือเลว หรือมีการกระทำความผิดทางอาญาขึ้นอีกรวมทั้งการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข สิ่งเหล่านี้จะมีผลให้เกิดการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งหรือมีการเพิกถอนการคุมประพฤติ ทั้งนี้ การฝ่าฝืนเงื่อนไขในลักษณะที่เป็นความผิดร้ายแรงในระหว่างการควบคุมสอดส่อง อาจจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนเป็นการจำคุกแทนการคุมประพฤติ ส่วนกรณีการฝ่าฝืนในลักษณะ เป็นการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการแก้ไขแต่มิใช่การเพิกถอนซึ่งอาจแก้ไขได้โดยการใช้วิธีการที่เข้มงวดยิ่งขึ้น ทางเลือกต่าง ๆ ที่ใช้แทนการเพิกถอน ได้แก่ การว่ากล่าวตักเตือน การเพิ่มเติมเงื่อนไขที่เข้มงวดขึ้น

ส่วนอำนาจในการเพิกถอนการคุมประพฤติ เป็นกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้งดใช้วิธีการคุมประพฤติและใช้วิธีการจำคุกตามที่วางโทษไว้แต่เดิมแทน ในการเพิกถอนการคุมประพฤตินั้นข้อสำคัญที่ควรพิจารณา คือ การกระทำผิดเงื่อนไขควรเป็นการฝ่าฝืนที่จงใจกระทำผิดและมีผลร้ายแรงพอสมควร นอกจากนี้ ผู้ถูกคุมความประพฤติควรได้รับการพิจารณาอย่างมีเหตุผลและเป็นธรรม ในการพิจารณาคดีศาลจะใช้ดุลพินิจพิจารณารายงานการคุมประพฤติของพนักงานคุมประพฤติ หากศาลเห็นว่าไม่มีการฝ่าฝืนการคุมประพฤติก็น่าคงไว้ หากศาลเห็นด้วยกับข้อกล่าวหา ผู้ถูกคุมความประพฤติก็อาจจะถูกว่ากล่าวตักเตือนและคงการคุมประพฤติไว้ หรือถูกเพิกถอนการคุมประพฤติและรับโทษจำคุก

2.2 ผลกระทบต่อจำเลยในการเพิกถอนการคุมประพฤติ

เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือได้กระทำความผิดขึ้นใหม่ และถูกตัดสิทธิลงโทษ แม้ว่าในทางทฤษฎีแล้วการคุมประพฤติจะไม่ถูกเพิกถอน เว้นเสียแต่ว่าผู้ถูก

คุมความประพฤติได้ถูกต้องสิ้นลงโทษในความผิดที่ได้กระทำขึ้น (ไม่เพียงแต่ถูกจับกุมและพิจารณาเท่านั้น) แต่ในทางปฏิบัติแล้ว ความผิดนั้นไม่อาจถูกฟ้องร้องได้สำเร็จก็ตาม ก็สามารถเพิกถอนการคุมประพฤติกันได้ พนักงานคุมประพฤติจะเสนอรายงานให้ศาลทราบ ซึ่งศาลจะมีคำสั่ง นัดพร้อม ออกหมายจับ หรือมีคำสั่งยกเลิกเพิกถอนการคุมประพฤติ และยกเลิกการรอกการลงโทษหรือการรอกกำหนดโทษโดยนำโทษจำคุกมาใช้ ถึงแม้ว่าพนักงานคุมประพฤติจะรายงานต่อศาลถึงการทำจำเลยถูกพบว่าได้กระทำความผิดจริงในคดีที่กระทำขึ้นใหม่ ก็มีได้หมายความว่าศาลควรจะเพิกถอนการคุมประพฤติโดยอัตโนมัติ หรือแม้แต่การฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมความประพฤติ ก็ไม่ควรจะมีผลออกมาเป็นการเพิกถอนการคุมประพฤติเช่นกัน

ดังนั้น การที่ผู้ถูกคุมความประพฤติถูกจับกุมในข้อหาใหม่และถูกควบคุมตัวไว้ จึงไม่ควรถือว่า เขา เป็นผู้ฝ่าฝืนเงื่อนไขคุมประพฤติจนกว่าจะถูกตัดสินว่าได้กระทำความผิดจริง และ เมื่อมีการพิจารณา เพิกถอนการคุมประพฤติก็ควรจะต้องนำตัวผู้ถูกคุมความประพฤติไปศาลด้วย ปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อตัวผู้ถูกคุมความประพฤติ ในกรณีที่กำหนดระยะเวลาคุมประพฤติจะครบกำหนดในไม่ช้า จึงจำเป็นที่จะต้องนำตัวผู้ถูกคุมความประพฤติไปศาลทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลในคดีใหม่ยังไม่มีคำพิพากษาในคดี

2.3 หลักการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกคุมความประพฤติในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ

การเพิกถอนการคุมประพฤติจะต้องมีหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย (Due Process of Law) บางอย่างให้แก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยทั่วไปแล้วระบบกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ในชั้นจับกุม พิจารณา จะต้องมีการพิจารณาเกี่ยวกับสิทธิของบุคคล ส่วนในกรณีของผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้มีคำพิพากษาว่ากระทำความผิดที่อยู่ในระหว่างคุมประพฤติ มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งข้อกล่าวหาในการพิจารณาคดีในประเด็นที่ว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติได้ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติหรือไม่ก่อนที่การคุมประพฤติจะถูกเพิกถอน สังเกตได้ว่ามีความแตกต่างกันระหว่างการพิจารณาคดีอาญา (criminal trials) และการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ (probation revocation hearings) กล่าวคือ การพิจารณาคดีอาญาอาจมีผลต่อการตัด

สิทธิเสรีภาพอย่างเด็ดขาดซึ่งประชาชนทุกคนพึงได้รับ ในขณะที่กระบวนการเพิกถอนคุมประพฤติ มีผลต่อการสูญเสียสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลตามเงื่อนไขที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะได้รับหากเขา ปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านั้น ดังนั้น จึงถือว่าการดำเนินการเพิกถอนต้องกระทำด้วยวิธีการที่ ยุติธรรม (fair manner) แต่การคุ้มครองสิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายในการ พิจารณาคดีอาญาไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น^{๕๑} แม้ว่าการเพิกถอนการคุมประพฤติจะไม่ได้รับการ พิจารณา อย่างเช่นการฟ้องคดีอาญาก็ตาม แต่การเพิกถอนเช่นนั้นก็มีผลต่อการสูญเสียเสรีภาพ และ เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ถูกคุมความประพฤติจะได้รับสิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายขั้น ต่ำสุด รวมทั้งการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น (preliminary hearing) ที่พิจารณา ว่ามีเหตุสมควรหรือไม่ ที่จะเชื่อว่าเขาได้ฝ่าฝืนการคุมประพฤติ และการพิจารณาคดีในขั้นสุดท้าย (final hearing) ก่อนการตัดสินว่าการคุมประพฤติควรถูกเพิกถอนหรือไม่ เว้นแต่ผู้ถูกคุม ความประพฤติจะสละสิทธิในการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อกล่าวหา สิทธิที่จะเสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานที่เป็นปฏิปักษ์ มีรายงานการพิจารณาเป็นลายลักษณ์อักษร ส่วนใน การพิจารณาขั้นสุดท้าย หลักการให้ความยุติธรรมได้กำหนดให้แจ้งข้อกล่าวหาว่ามีการฝ่าฝืนการ คุมประพฤติเป็นลายลักษณ์อักษร มีโอกาสที่จะได้รับฟังการพิจารณาและ เสนอพยานบุคคล พยาน เอกสารต่าง ๆ สิทธิที่จะเผชิญหน้าและซักค้านพยานที่เป็นปฏิปักษ์และได้รับการพิจารณาจากบุคคล ที่เป็นกลาง และมีรายงานการพิพากษาที่กล่าวถึงพยานหลักฐานและ เหตุผลในการ เพิกถอนการคุม ประพฤติ ในการเพิกถอนการคุมประพฤตินหากไม่มีทั้งการโต้สวนพิจารณาข้อเท็จจริงในเบื้องต้น และการพิจารณาขั้นสุดท้าย ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนหลักความยุติธรรมตามกฎหมาย^{๕๒}

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^{๕๑} American Jurisprudence, 2nd ed., Vol.21 (New York : The Lawyers Co-operative Publishing Co., 1981), p. 957.

^{๕๒} Ibid, p. 958-959.

ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษา ศาลมีดุลพินิจอย่างไม่จำกัดที่จะเพิกถอนการคุมประพฤติถ้าเป็นเรื่องที่มีเหตุผลสมควรว่าผู้ถูกคุมความประพฤติได้ฝ่าฝืนเงื่อนไขของการคุมประพฤติ ซึ่งการคุมประพฤติอาจถูกเพิกถอนได้ตลอดเวลาสำหรับการฝ่าฝืนใด ๆ ที่กระทำในช่วงเวลาของการคุมประพฤติ การคุมประพฤติอาจถูกเพิกถอนหลังจากระยะเวลาของการคุมประพฤติได้สิ้นสุดลง และอาจเพิกถอนได้สำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนจะเริ่มการคุมประพฤติ โดยการเพิกถอนศาลอาจจะยกเลิกคำพิพากษาที่กำหนดไว้เดิม หรือหากพิพากษาให้รอการลงโทษ ศาลอาจจะพิพากษาตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ The Sentencing Reform Act กำหนดให้มีการเพิกถอนการคุมประพฤติได้ทุกเวลาก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาของการคุมประพฤติในกรณีที่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติใด ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนการสิ้นสุดระยะเวลาของการคุมประพฤตินั้น โดยทั่วไปแล้วการคุมประพฤติไม่สามารถเพิกถอนได้หลังจากที่ระยะเวลาของการคุมประพฤติได้สิ้นสุดลง แต่อาจจะเพิกถอนได้ก่อนที่ระยะเวลาของการคุมประพฤติเริ่ม ถ้าการฝ่าฝืนเงื่อนไขเกิดขึ้นหลังจากพิพากษาลงโทษ หรือเริ่มต้นระยะเวลาการคุมขัง (custodial term) ซึ่งแนวทางการพิพากษาที่เหมาะสมต่อการฝ่าฝืนการคุมประพฤติจะขึ้นอยู่กับลักษณะของการฝ่าฝืนที่ศาลอาจจะเพิกถอนการคุมประพฤติ และพิพากษาจำคุก หรือการเพิ่มเติมเงื่อนไขคุมประพฤติ และให้คุมประพฤติต่อไปอีกพร้อมกับเงื่อนไขที่มีอยู่ในปัจจุบัน^{๕๓}

2.3.1 พื้นฐานทางรัฐธรรมนูญ

เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐและมลรัฐส่วนใหญ่ บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามกฎหมายมีสิทธิที่จะได้รับฟังการพิจารณาคดีและได้รับความช่วยเหลือจากทนายความในการต่อสู้คดีภายใต้บทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ จำเลยมีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งทนายช่วยเหลือเพื่อกระทำการใด ๆ ในนามของเขา หรือได้รับโอกาสอย่างยุติธรรมที่จะ

^{๕๓} Ann Christine Novak and Elizabeth A. O'Brien, "Sentencing, Probation and Parole," The Georgetown Law Journal, pp. 1225-1226.

ตั้งตนเอง สิทธิเหล่านี้นำมาใช้กับจำเลยในกระบวนการพิจารณาเพิกถอนคุมประพฤติ ดังเช่น ในคดี *Mempa V. Rhay*^{๕๔} ศาลฎีกาสหรัฐถือว่าผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิที่จะมีทนายความ ในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ ตั้งแต่เริ่มต้นการดำเนินกระบวนการพิจารณากำหนดโทษ 5 ปีต่อมาศาลฎีกาสหรัฐในคดี *Morrissey V. Brewer*^{๕๕} ได้อธิบายถึงหลักการให้ความ ยุติธรรมตามกฎหมายในการดำเนินกระบวนการพิจารณาเพิกถอนการพักการลงโทษ (parole revocation proceeding) และมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องในการถูกเพิกถอนการคุมประพฤติ ซึ่งในปีต่อมาหลักเกณฑ์ดังกล่าวได้ครอบคลุมไปถึงการดำเนินกระบวนการพิจารณาเพิกถอนคุมประพฤติ ในคดี *Gagnon V. Scarpelli*^{๕๖} ซึ่งศาลฎีกาสหรัฐได้กล่าวถึงการพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้อง กับการเพิกถอนการคุมประพฤติ โดยผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีฐานะยากจนมีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้ง ทนายช่วย เหลือในกรณีดังต่อไปนี้ เช่น 1) สิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมาย เป็นหลักประกันให้กับผู้ถูกคุมความประพฤติในการพิจารณาเพิกถอน 2) คำให้การของผู้ถูกคุม ความประพฤติในประเด็นที่มีการโต้แย้ง สามารถที่จะให้ทนายความที่มีความชำนาญเป็นอย่างดี ทำหน้าที่แทนได้ ศาลยังได้กล่าวต่อไปอีกว่ารัฐไม่ได้อยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่จะต้อง แต่งตั้งทนายสำหรับผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีฐานะยากจนในการพิจารณาเพิกถอนคุมประพฤติทั้งหมด และการวินิจฉัยว่าความต้องการของผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีฐานะยากจนจะได้รับการแต่งตั้งทนาย ช่วยเหลือในแต่ละคดี ขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการวินิจฉัยคดีนี้ ในการ พิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติควรที่จะจัดหาทนายความภายหลังจากที่แจ้งให้ทราบถึงสิทธิในการ มีทนายความ และผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีฐานะยากจนยื่นคำร้องที่มีเหตุผลสมควรว่า 1) ปฏิเสธ ว่าไม่ได้กระทำความผิดตามที่ได้ถูกกล่าวหาว่ามีการฝ่าฝืนเงื่อนไข หรือ 2) แม้ว่าการฝ่าฝืน เงื่อนไขไม่อาจที่จะโต้แย้งคัดค้านได้ แต่มีเหตุผลที่เป็นสาระหรือมีการฝ่าฝืนที่ไม่รุนแรงและ ไม่ควรมีการเพิกถอนหรือมีประเด็นต่าง ๆ ซับซ้อนมาก การเสนอคำร้องขอแต่งตั้งทนายซึ่ง

^{๕๔} 389 U.S. 128 (1967)

^{๕๕} 408 U.S. 471 (1972)

^{๕๖} 411 U.S. 778 (1973)

หน่วยงานที่รับผิดชอบควรที่จะพิจารณา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่น่าสงสัยว่าผู้ถูกคุมความประพฤตินี้มีความสามารถในการต่อสู้คดีด้วยตนเองหรือไม่ และในแต่ละคดีที่มีคำร้องขอให้มีการแต่งตั้งทนายความในการพิจารณาไต่สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น หรือการพิจารณาขั้นสุดท้ายเกี่ยวกับการเพิกถอนคุมประพฤติที่ได้ถูกปฏิเสธ เหตุผลในการปฏิเสธการแต่งตั้งทนายความจะต้องระบุไว้ในสำนวน ^{๕๗}

รายละเอียดคำพิพากษาในคดี Morrissey เป็นการคุ้มครองสิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมในการพิจารณาเพิกถอน โดยเห็นว่าลักษณะการคุมประพฤติและการพักการลงโทษเป็นเรื่องของประโยชน์ (privilege) ไม่ใช่สิทธิ (right) จึงเป็นความกรุณา (grace) และเป็นการควบคุมโดยสัญญา ซึ่งถือว่าเงื่อนไขที่จะได้รับอิสรภาพเป็นผลประโยชน์ที่ผู้พักการลงโทษจะได้รับ ในคดี Gagnon ศาลได้นำข้อวินิจฉัยดังกล่าวนี้มาใช้ในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ โดยถือว่าวิธีพิจารณาความตามกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมายนั้น ผู้พักการลงโทษมีสิทธิในการพิจารณาโดยมีโอกาสที่จะรับแจ้งข้อกล่าวหาและเสนอพยานหลักฐาน นอกเหนือจากนี้ศาลยังได้กำหนดให้มีการพิจารณา 2 อย่าง ^{๕๘} กล่าวคือ

1. การพิจารณาไต่สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อระบุถึงเหตุสมควรในการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่เกิดขึ้น
2. การพิจารณาเพิกถอนเพื่อวินิจฉัยข้อโต้แย้งคัดค้านที่เกี่ยวกับประเด็นและข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

^{๕๗} American Jurisprudence, 2nd ed., Vol.21, pp. 960-962.

^{๕๘} Fred Cohen, "Probation and Parole : Procedural Protection,"

ข้อกำหนดขั้นต่ำสุดในการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นมีดังนี้ คือ

- 1) การพิจารณาจะต้องพิจารณาโดยบุคคลที่เป็นกลาง ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับหรือให้ความเห็นในการเพิกถอน (Hearing Officer)
- 2) ผู้พักการลงโทษได้รับแจ้งข้อกล่าวหาในการเพิกถอนก่อนการพิจารณา
- 3) ผู้พักการลงโทษต้องปรากฏตัวในการพิจารณา
- 4) ผู้พักการลงโทษมีสิทธิที่จะรับฟังการพิจารณา
- 5) มีการเสนอพยานหลักฐานและข้อโต้แย้ง เป็นลายลักษณ์อักษร
- 6) จะต้องมีการจัดทำรายงานการพิจารณาและเหตุผลในการวินิจฉัย
- 7) ระหว่างการพิจารณาผู้พักการลงโทษมีสิทธิถามค้านบุคคลที่ให้ข้อมูล เป็นปฏิปักษ์ที่เป็นพยานหลักฐานสนับสนุนในการเพิกถอน เว้นแต่เห็นว่าการเปิดเผยชื่อของผู้ให้ข้อมูล อาจทำให้เขาได้รับอันตราย

ส่วนในการพิจารณาขั้นสุดท้ายต้องกระทำโดยบุคคล สภา หรือองค์กร (Body) ที่เป็นกลางหรือคณะกรรมการพักการลงโทษและคดี Morrissey ได้กำหนดเพิ่มเติมว่า

- 1) การพิจารณาจะต้องมีขึ้นในระยะเวลาที่เหมาะสม ศาลพบว่าระยะเวลา 2 เดือนเป็นระยะเวลาที่เหมาะสม
- 2) มีการแจ้งข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ผู้ถูกกล่าวหาว่าฝ่าฝืนเงื่อนไข
- 3) มีการเปิดเผยพยานหลักฐานแก่ผู้ถูกกล่าวหา
- 4) มีสิทธิรับฟังการพิจารณาคดีด้วยตนเองและเสนอพยานหลักฐาน
- 5) มีสิทธิถามค้านพยานที่เป็นปฏิปักษ์ เว้นแต่มีเหตุผลว่าไม่จำเป็น
- 6) มีคำวินิจฉัยเป็นลายลักษณ์อักษร ประกอบด้วยเหตุผล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่าในคดี Gagnon นั้น ศาลฎีกาสหรัฐพิพากษาว่าการเพิกถอนการคุมประพฤติ เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ โดยถือว่ามีแตกต่างจากการเพิกถอนการพักการลงโทษ ซึ่งในคดี Morrissey นั้น ศาลมิได้หยิบยกประเด็นว่าจำเป็นมีสิทธิหรือไม่ในการมีหรือแต่งตั้งทนายในระหว่างกระบวนการเพิกถอนการพักการลงโทษ แต่ในคดี Gagnon ศาลปล่อยให้

ดุลพินิจของรัฐที่จะวินิจฉัยในแต่ละคดีว่า มีความจำเป็นหรือไม่ที่ต้องจัดให้มีทนายที่ศาลแต่งตั้งในระหว่างกระบวนการฟ้องอาชญากรรมหรือการพักการลงโทษ ซึ่งมีประเด็นหลายประการที่รัฐอาจใช้ในการตัดสินใจว่าจะจัดให้มีทนายหรือไม่ เช่น การปฏิเสธของจำเลยในเรื่องการฝ่าฝืนเงื่อนไข หรือเมื่อมีเหตุผลที่เป็นสาระในการโต้แย้งคัดค้านการฟ้องหรือเมื่อมีประเด็นต่าง ๆ ที่ซับซ้อนมาก

อย่างไรก็ดี ในคดี Gagnon ถือว่าในการพิจารณาฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกกล่าวหาว่าฝ่าฝืนเงื่อนไขมีสิทธิที่จะมีทนาย แม้ว่าข้อกล่าวหาว่าได้มีการฝ่าฝืนจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม เนื่องจากเมื่อศาลพิพากษาการกำหนดโทษและใช้มาตรการคุมประพฤติโดยมีเงื่อนไขระยะเวลาจำคุกไว้ กระบวนการพิจารณาฟ้องในภายหลังจึงเป็นกระบวนการพิพากษาคดีเป็นผลทำให้สิทธิในการมีทนายความยังคงมีอยู่ ส่วนในการคุ้มครองตัวผู้ถูกคุมความประพฤติ หากผู้ถูกคุมความประพฤตินั้นยากจนได้กระทำความผิดทางอาชญากรรมร้ายแรงในระหว่างการคุมประพฤติ เป็นเหตุให้สิทธิในการมีทนายความไม่มีความจำเป็นในการพิจารณาฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกคุมความประพฤติ แม้ภายหลังการที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะแสดงให้เห็นว่าการรับสารภาพของเขาเกิดขึ้นภายใต้การขู่เข็ญ บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นที่จะให้เขามีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งทนายความ และไม่ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติจะได้รับสิทธิดังกล่าวนี้หรือไม่ ก็ควรจะมีการตัดสินใจในทันทีที่ได้มีการกล่าวหาและพิจารณาฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกกล่าวหา อย่างไรก็ตาม ถือว่าสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการมีทนายความในการพิจารณาฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกคุมความประพฤติอาจจะสละสิทธิได้ แต่ในการสละสิทธิจะต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ด้วยความสมัครใจ และมีสติสัมปชัญญะ^{๕๑} ในการดำเนินการฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกคุมความประพฤติ หน่วยงาน The Administrative Office of The United States Courts ได้ดำเนินการฟ้องอาชญากรรมผู้ถูกคุมความประพฤติให้สอดคล้องกับคำพิพากษาในคดี Morrissey และคดี Gagnon ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติที่ถูกกล่าวหาว่าฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติ ไม่จำเป็นต้องถูกจับกุมและจะถูกนำมา

^{๕๑} American Jurisprudence, 2nd ed. Vol.21, p. 962.

ปรากฏตัวต่อศาลโดยปราศจากการควบคุม แต่ในกรณีที่จำเป็นพนักงานคุมประพฤติอาจจับกุมตัวผู้ถูกคุมความประพฤตินั้น โดยจะมีหมายจับหรือไม่มีก็ได้ อย่างไรก็ตาม การกล่าวหาจะต้องได้รับการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นก่อนในทันทีที่เป็นไปได้ นอกจากนี้ การออกหมายจับผู้ฝ่าฝืนการคุมประพฤติจะต้องมีคำร้องในการขอหมาย ซึ่งในคำร้องนั้นจะต้องระบุข้อกล่าวหาที่ถูกฝ่าฝืน ผู้ถูกคุมความประพฤติจะได้รับอนุญาตให้ปรากฏตัวในการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น และมีสิทธิเสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน หรือเสนอพยานบุคคลที่สามารถให้ข้อมูลที่สามารถรับฟังได้ ผู้ถูกคุมความประพฤตินิติสิทธิ์ที่จะต่อสู้คดีและซักค้านพยานที่เป็นปฏิปักษ์หรือพยานที่ให้ข้อมูลในการสนับสนุนการเพิกถอนการคุมประพฤติได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ทำการพิจารณา (Hearing Officer) เห็นว่าจะไม่เกิดความเสียหายหรือเป็นอันตรายต่อพยาน นอกจากนี้ จะต้องมีการจัดทำรายงานการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นเป็นลายลักษณ์อักษรให้กับผู้ถูกคุมความประพฤติ ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลโดยสรุปของการพิจารณารวมทั้งคำให้การของผู้ถูกคุมความประพฤติ และการประเมินผลความเชื่อถือได้ของพยานหลักฐานทั้งที่สนับสนุนและคัดค้านการเพิกถอนการคุมประพฤติ ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของการจัดทำรายงานก็เพื่อให้ศาลตรวจสอบว่ามีข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นมูลเหตุแห่งการเพิกถอน เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ถูกคุมความประพฤติจากการพิจารณาเพิกถอนในครั้งที่ 2 โดยอาศัยมูลเหตุการกระทำอย่างเดียวกัน และรายงานนี้จะต้องประกอบด้วยคำตัดสินว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ที่จะมีการพิจารณาเพิกถอนในชั้นสุดท้ายต่อไป^{๖๐} ซึ่งในทางปฏิบัติของศาลสหรัฐอเมริกา ผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีฐานะยากจนจะมีทนายความโดยการแต่งตั้ง แต่เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้มีการพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทำให้จัดหาทนายให้ไม่ทัน และการจัดหาทนายจึงไม่มีความ

^{๖๐} United States Code Service, Lawyers ed. Title 18 ch.231

(New York : The Lawyers Co-operative Publishing Co., 1987), p. 111.

จำเป็นถ้าผู้ถูกคุมความประพฤติ เป็นนักโทษในคดีที่กระทำความผิดขึ้นในภายหลัง และไม่มีการบรรเทาโทษหรือไม่มีเหตุผลสมควรในการลดหย่อนผ่อนโทษ⁶¹

2.3.2 การคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

การเพิกถอนการคุมประพฤติและการพิพากษาเปลี่ยนแปลงแก้ไขเป็นไปตามบทบัญญัติกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของศาลสหรัฐ (Federal Rules of Criminal Procedure) Rule 32.1 ในกรณีที่ผู้ถูกคุมความประพฤติอยู่ในระหว่างการคุมขังทั้งหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมาย และ Rule 32.1 (a)(1) กำหนดให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้รับการพิจารณาได้ส่วนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ (a prompt preliminary hearing) เพื่อคว้าข้อกล่าวหาผิดหรือไม่ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้รับการพิจารณาเพิกถอน หรือมิฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องมีการได้ส่วนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น และไม่ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติจะถูกคุมขังหรือไม่ก็ตาม การพิจารณาเพิกถอนครั้งสุดท้าย (a final revocation hearing) จะต้องอยู่ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม ซึ่งก่อนการพิจารณาคดีผู้ถูกคุมความประพฤติจะต้องได้รับแจ้งข้อกล่าวหาที่ฝ่าฝืน เป็นลายลักษณ์อักษรและมีสิทธิที่จะมีทนายช่วยเหลือ นอกจากนี้ในการพิจารณาคดีครั้งสุดท้ายผู้ถูกคุมความประพฤติจะต้องได้รับโอกาสที่จะปรากฏตัวในศาลและเสนอพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน และยังมีสิทธิที่จะซักค้านพยานฝ่ายตรงข้าม การได้รับความช่วยเหลือจากทนายในการพิจารณาคดีเป็นสิ่งที่สำคัญก่อนที่ระยะเวลาหรือเงื่อนไขของการคุมประพฤติจะถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไข เว้นแต่การเปลี่ยนแปลงแก้ไขนั้นจะเป็นผลดีต่อผู้ถูกคุมความ

⁶¹ Federal Judicial Center, An Introduction to the Federal Probation System (California : Federal Prison Industries, Inc., Printing Plant, 1983), p. 5.

ประพจน์ และในการดำเนินการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์ของศาลสหรัฐจะต้องกระทำต่อหน้าผู้พิพากษาพิจารณาคดี นอกจากนี้ จำเลยจะต้องได้รับข้อวินิจฉัย เป็นลายลักษณ์อักษรถึงเหตุผลที่นำมาใช้ในการเพิกถอนการคุมประพจน์^{๕๒}

จะเห็นได้ว่าการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์ไม่ใช่การพิจารณาคดีอาญา ดังนั้น การคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญจึงมิได้นำมาประยุกต์ใช้ดังเช่นบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 (The Fifth Amendment) สิทธิที่จะปฏิเสธการให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง และการคุ้มครองตามหลัก Miranda Warnings จึงมิได้นำมาใช้อย่างเต็มที่ในการดำเนินคดี ผู้ถูกคุมความประพจน์ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน นอกจากนี้ กฎเกณฑ์การรับฟังพยานหลักฐานก็มิได้นำมาใช้ในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์^{๕๓}

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าศาลฎีกาสหรัฐในคดี Gagnon ถือว่าการคุ้มครองหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายได้นำมาใช้กับการดำเนินการเพิกถอน ซึ่งการคุ้มครองเหล่านี้ได้บัญญัติไว้ใน Rule 32.1 เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์ดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับหลักเกณฑ์พื้นฐานแห่งความยุติธรรม

2.4 หลักการรับฟังพยานหลักฐานในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์

ในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์ได้มีแนวโน้มที่จะออกกฎเกณฑ์กระบวนการพิจารณาถึงแม้ว่าการฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพจน์ไม่ใช่การกระทำความผิดอาญา สิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพจน์ไม่เหมือนกับการ

^{๕๒} Ann Christine Novak and Elizabeth A. O'Brien, "Sentencing," pp. 1227-1228.

^{๕๓} Federal Rules of Evidence Section 1101 (d) 3.

กล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา การพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติก็ไม่ใช่ว่าการฟ้องคดีอาญา (criminal prosecution) ดังนั้น เมื่ออธิบดีพิจารณาคดีไม่ได้บัญญัติไว้ จึงทำให้ไม่มีการพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการ และไม่มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ให้มีการพิจารณาคดีโดยรวดเร็ว ในการพิจารณาคดีจึงเป็นดุลพินิจอย่างกว้างขวางของศาล (judicial discretion) ที่จะกำหนดว่า มีการฝ่าฝืนข้อกำหนดการคุมประพฤติหรือไม่ และศาลที่พิจารณาคดีไม่ได้ผูกมัดอยู่กับกฎเกณฑ์การรับฟังพยานที่เคร่งครัดในการพิจารณาคดี กล่าวอีกนัยหนึ่งพยานหลักฐานที่นำมาใช้สนับสนุนคำสั่งให้มีการเพิกถอนการคุมประพฤติเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคดีของศาล

การเพิกถอนการคุมประพฤติจะต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติเสนอพยานหลักฐาน ถ้าหากผู้ถูกคุมความประพฤติไม่มีพยานที่โต้แย้งคำให้การของพยานที่แสดงให้เห็นว่าเขาฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติ ศาลก็ไม่อาจที่จะเพิกถอนได้ จะสังเกตได้ว่าการเพิกถอนการคุมประพฤติไม่ควรจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติในกรณีที่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขทางเทคนิค (technical violations of conditions) นอกจากนี้ พยานหลักฐานไม่ได้มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับการพิจารณาคดีอาญาโดยทั่วไป ซึ่งวัตถุประสงค์ของการพิจารณาคดีเพื่อให้เป็นที่พอใจแก่ศาลไม่ว่าข้อกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติจะถูกฝ่าฝืนหรือไม่ก็ตาม และวัตถุประสงค์ประการที่ 2 ก็คือเพื่อให้โอกาสแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติได้อธิบายข้อกล่าวหาของเขา ในกระบวนการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติรัฐอาจจะพิสูจน์ว่ามีการฝ่าฝืนเงื่อนไขคุมประพฤติจากพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมากกว่า หรือมีความน่าเชื่อถือมากกว่าพยานหลักฐานที่ฝ่ายตรงข้ามเสนอขึ้นมา (preponderance of the evidence) ถือว่าผลของความแตกต่างในกระบวนการพิจารณาทั้ง 2 ประเภท และความแตกต่างของระดับการพิสูจน์ เช่น การเพิกถอนการคุมประพฤติอาจจะไม่มีพื้นฐานมาจากพยานบอกเล่าอย่างเดียวก็ตาม แต่พยานบอกเล่าก็อาจเป็นสิ่งเริ่มต้นให้มีการพิจารณาเพิกถอนได้ แม้ภายหลังจะมีการเสนอพยานหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนการเพิกถอนการคุมประพฤติ

ศาลสหรัฐปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ใช้ในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติที่เป็นผลมาจากการค้น ยึดที่มีขอบข่ายกฎหมาย หรือคำให้การต่าง ๆ ของผู้ถูกคุมความประพฤติ

โดยปราศจากการเตือนตาม (Miranda warning)⁶⁴ ในทำนองเดียวกัน ถือว่าคำให้การของผู้ถูกคุมความประพฤติที่พนักงานคุมประพฤติได้รับมาโดยไม่มีการเตือนถึงสิทธิที่เขาจะได้รับ เทียบได้กับ Miranda rule สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐาน (admissible) ในขั้นตอนการฟ้องอาชญากรรมได้ และนำไปใช้ในการซักถามผู้ถูกคุมความประพฤติที่ถูกคุมขังอยู่ ศาลบางแห่งเห็นว่า Miranda rule ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพิจารณาฟ้องอาชญากรรมได้ แม้ว่า การซักถามนั้นจะกระทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ อย่างไรก็ตาม ศาลบางแห่งก็ปฏิเสธที่จะอนุญาตให้ใช้พยานหลักฐานในการพิจารณาฟ้องอาชญากรรม หากพยานเหล่านั้น

⁶⁴ Miranda v. Arizona, 384 U.S. 436 (1966) เป็นกรณีที่บุคคลถูกจับหรือถูกทำให้ปราศจากเสรีภาพโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจ ถ้อยคำที่ผู้ถูกจับกล่าวหรือตอบระหว่างถูกจับกุมนั้น (Custodial Interrogation) จะใช้ยืนยันเขาในการพิจารณาได้ต่อเมื่อมีคำเตือน (warnings) มิฉะนั้นแล้วถ้อยคำเหล่านั้นจะไม่สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ คำเตือนมีดังนี้ คือ

1. เขามีสิทธิที่จะไม่พูดหรือไม่ให้การอย่างไร
2. ถ้อยคำที่เขาพูดสามารถใช้ยืนยันเขาในการพิจารณาของศาลได้
3. เขามีสิทธิจะได้รับการช่วยเหลือจากทนายความ
4. ถ้าเขาไม่สามารถจะจ้างทนายความได้ รัฐจะจัดหาทนายความให้เขา

ต่อมาหลักเกณฑ์ตาม Miranda rule ได้ผ่อนคลายลงโดยศาลฎีกาสหรัฐฯ ได้วางแนวในคดี California v. Prysock, 453 U.S. 355 (1981) ว่า เพียงแต่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาได้รับการบอกกล่าวจากเจ้าพนักงานหรือตำรวจก่อนว่า เขามีสิทธิที่จะมีทนายความอยู่ด้วย และมีสิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำ เท่านั้น ก็ถือว่าเพียงพอต่อหลักการตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ และถ้อยคำนั้นก็สามารถนำไปใช้ยืนยันเขาในชั้นพิจารณาได้

นอกจากนี้ หลักการดังกล่าวยังได้หลักการให้อัยการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นฝ่ายพิสูจน์แสดงในชั้นพิจารณาของศาลว่าจำเลยได้รับการเตือนโดยชอบแล้ว หรือจำเลยได้สละสิทธินี้ขณะที่สติสัมปชัญญะก่อนแล้วจึงจะนำถ้อยคำมาใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยได้

เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้ให้คำเตือนตาม Miranda rule กฎเกณฑ์การรับฟังพยานหลักฐานที่เด็ดขาด (exclusionary rule) ก็ได้กำหนดไว้ใน Miranda rule เช่นกัน แต่มีพยานหลักฐานที่เป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งซึ่งศาลจะไม่รวมเอาพยานหลักฐานที่ได้รับมาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะเกรงว่าจะเป็นการฝ่าฝืนสิทธิของผู้ถูกคุมความประพฤติที่จะปฏิเสธที่ให้การ เป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง อย่างไรก็ตาม พยานที่ได้รับมาโดยมิชอบด้วยกฎหมายเป็นอำนาจของรัฐที่จะไม่รับฟังพยานเช่นนั้น การสนับสนุนให้รับฟังพยานนั้นได้ต้องตระหนักว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการดำเนินการตรวจค้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เท่ากับเป็นการกระทำที่ไม่สุจริตทำให้ต้องตัดพยานเช่นนั้นออกไป^{๕๕}

ภาระการพิสูจน์ (Burden of proof) การกำหนดกระบวนพิจารณา หน้าที่นำสืบฝ่ายรัฐมีหน้าที่เสนอพยานหลักฐานในการฝ่าฝืน (burden of persuasion) แม้ว่าทนายผู้คดีจะไม่ได้กล่าวถึง แต่ศาลในคดี Morrissey ได้ถือว่าการฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติไม่จำเป็นต้องมีการพิสูจน์จนสิ้นสงสัย (prove beyond a reasonable doubt) เพียงแต่พิสูจน์ว่าพยานหลักฐานมีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าเท่านั้น (preponderance of evidence)^{*}

พยานบุคคล (Witnesses) วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการพิจารณาคดี คือ การนำพยานหลักฐานเข้าสืบรวมทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสาร ในกระบวนการเพิกถอนการคุมประพฤติ พนักงานอัยการจะสามารถหมายเรียกพยานและบังคับให้มาให้การเป็นพยานศาลเช่นเดียวกับผู้ถูกคุมความประพฤติ รวมถึงอำนาจศาลในการบังคับให้มาศาล ในทางตรงข้ามถ้าผู้ถูกกล่าวหาว่าฝ่าฝืนเงื่อนไขเป็นเพียงแต่คาดหวังไว้ว่า พยานจะมาด้วยความสมัครใจตามที่ได้ตกลงกันไว้ก็อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นได้

^{๕๕} American Jurisprudence, 2nd ed. Vol.21, pp. 967-968.

* เป็นระดับการพิสูจน์พยานหลักฐานในคดีแพ่งที่มีน้ำหนักมากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง

โปรดดู Henry Campbell Black, Black's Law Dictionary, p. 1064.

การเผชิญหน้าและถามค้านพยานฝ่ายตรงข้าม (Confrontation and cross-examination) การดำเนินกระบวนการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ สิทธิในการเผชิญหน้าและถามค้านพยานที่เป็นปฏิปักษ์อาจถูกปฏิเสธได้ในชั้นพิจารณาโต้สวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้น หากเจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาระบุว่าผู้ให้ข้อมูลอาจตกอยู่ภายใต้การเสี่ยงอันตรายถ้าชื่อเสียงของเขาได้ถูกเปิดเผย นอกจากนี้ สิทธิดังกล่าวยังอาจถูกปฏิเสธในการพิจารณารัฐธรรมนูญหากพบว่ามิเหตุผลที่เพียงพอ จึงเป็นการยากที่จะพิจารณาว่าเหตุผลที่เพียงพออย่างไรที่จะใช้ในการปฏิเสธการถามค้านและการเผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาและพยานที่ให้การ ในเมื่อคำให้การของพยานเหล่านั้นเป็นสิ่งสำคัญต่อการเพิกถอน การปฏิเสธการถามค้านและการเผชิญหน้าในสถานการณ์เหล่านี้จึงเท่ากับยอมรับข้อกล่าวหาไปในตัว

กฎเกณฑ์การรับฟังพยานหลักฐาน ดังที่กล่าวแล้วว่าพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีอาญา แต่สามารถรับฟังได้ในการพิพากษากำหนดโทษและกลายมาเป็นปัจจัยในการพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติ ศาลส่วนมากมักจะยินยอมให้พยานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายนั้นสามารถรับฟังได้ซึ่งมีเหตุผลที่แตกต่างกันในการยอมรับพยานเช่นว่านั้น และบทตัดพยานถูกนำมาใช้น้อยมาก ตัวอย่างเช่น เงื่อนไขในการคุมประพฤติได้รวมไปถึงการยินยอมให้มีการเข้าไปเยี่ยมเยียนสอดส่องผู้ถูกคุมความประพฤติโดยไม่มีหมายค้น (warrantless searches) ในทางกลับกัน หากเงื่อนไขเหล่านี้เมื่อนำมาใช้กับบุคคลทั่ว ๆ ไปถือว่าเป็นการมิชอบด้วยกฎหมาย

ในการพิจารณาคดีเพิกถอนนั้นผู้ถูกคุมความประพฤตินั้นมีโอกาสที่จะได้รับฟังการพิจารณาคดี ซึ่งนับว่ามีความสำคัญในแง่จิตวิทยาต่อผู้ถูกคุมความประพฤติ กล่าวคือ ได้มีส่วนร่วมหรือมีส่วนช่วยเหลือตามความเหมาะสม เพราะการวินิจฉัยมีผลกระทบต่อประโยชน์อันสำคัญเหมือนกับเป็นเสรีภาพของบุคคล และที่สำคัญไปกว่านั้นโอกาสที่จะรับฟังการพิจารณาคดีอาจมีความจำเป็นต่อการเพิกถอนที่ต่างจากการพิจารณาคดีทางอาญา ซึ่งการพิจารณาเพิกถอนจะนำมาซึ่งคำถามว่า 1) การฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติได้เกิดขึ้นหรือไม่ และ 2) การฝ่าฝืนนั้นสมควรเพิกถอนการคุมประพฤติหรือไม่ คำถามในข้อหลังนี้เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจว่าผู้ถูกคุมความประพฤติ

สมควรจะถูกจำคุกหรือไม่ หรือว่ามีมาตรการอื่น ๆ ที่น่าจะนำมาใช้เพื่อคุ้มครองสังคมและสนับสนุนโอกาสในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ดังนั้น ในการวินิจฉัยจึงเปิดโอกาสให้แสดงถึงความสำคัญของพยานหลักฐานที่นำมาขอลดหย่อนโทษได้ (mitigating evidence) กล่าวคือ แม้ว่าการฝ่าฝืนได้มีการพิสูจน์ว่าเป็นจริง ผู้ถูกคุมความประพฤติก็มีสิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายที่จะอ้างถึงเหตุผลหย่อนโทษได้ และโต้แย้งได้ว่าความยุติธรรมไม่ได้อยู่ที่เหตุแห่งการเพิกถอนเท่านั้น แต่ยังอยู่ที่เหตุผลหย่อนโทษ ดังนั้น หากผู้ถูกคุมความประพฤติไม่มีโอกาสที่จะรับฟังการพิจารณาผู้ถูกคุมความประพฤติก็ไม่อาจเสนอข้ออ้างเหล่านั้นได้⁶⁶

นอกจากนี้ รัฐยังมีสิทธิในการค้นหาข้อเท็จจริงที่ถูกต้องในการพิจารณาเพิกถอนเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการวินิจฉัยเพิกถอนอย่างมีเหตุผลและเหมาะสม เนื่องจากวัตถุประสงค์เบื้องต้นของการคุมประพฤติก็เพื่อสนับสนุนให้ผู้ถูกคุมความประพฤติกลับตัวเป็นคนดีและอยู่ร่วมในสังคมได้ และเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดหรือกระทบต่อความปลอดภัยของชุมชน ดังนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดอยู่ที่พยานหลักฐานที่เชื่อถือได้ทั้งหมดเพื่อนำไปสู่การเพิกถอน ด้วยเหตุนี้ ศาลจึงมีแนวโน้มที่จะปฏิเสธข้อจำกัดการรับฟังพยานหลักฐานที่ใช้ในการพิจารณาความผิดทางอาญามาใช้กับกระบวนการพิจารณาเพิกถอน และให้สิทธิตามหลักการให้ความยุติธรรมตามกฎหมายแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติในการเปิดเผยพยานหลักฐาน และศาลได้ให้ความเห็นในการดำเนินการเพิกถอนควรเป็นแบบที่ไม่มีคู่ความฝ่ายตรงข้าม (nonadversarial) เพื่อสนับสนุนให้มีการเปิดเผยแสดงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องได้อย่างเต็มที่⁶⁷ และการให้

⁶⁶ Joseph Doyle, "The Due Process Need for Postponement or use Immunity in Probation Revocation Hearings Based on Criminal Charges," Minnesota Law Review Vol.68 No.5 (May 1984) : 1091-1092.

⁶⁷ Ibid, p. 1093.

โอกาสแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติในการรับฟังการพิจารณา ทำให้พวกเขา รู้สึกว่าได้รับการปฏิบัติ
 อย่างเป็นธรรม และเป็นการส่งเสริมโอกาสที่พวกเขาจะกลับตัวเป็นคนดีโดยการใช้วิธีการคุม
 ประพฤติ ซึ่งการเปิดเผยพยานหลักฐานอย่างเต็มที่รวมไปถึงคำให้การของผู้ถูกคุมความประพฤติ
 เพื่อเป็นการสนับสนุนการวินิจฉัย เพิกถอนคุมประพฤติให้มีเหตุผลยิ่งขึ้น

สิทธิที่จะปฏิเสธการให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง (Privilege against self-
 incrimination) บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 (The Fifth Amendment) ได้บัญญัติถึง
 สิทธิที่จะปฏิเสธการให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง ซึ่งได้รับการคุ้มครองในการพิจารณาคดีไม่ว่า
 ทางแพ่ง ทางอาญา ทางศาล หรือทางการสืบสวน สิทธิดังกล่าวนี้จะใช้กับพยานหลักฐานใด ๆ
 ที่เป็นพยานบุคคล คำให้การ ซึ่งสิทธินี้ได้รับรองสาระสำคัญ 2 ประการ ได้แก่ รัฐไม่อาจบังคับ
 ให้เขาให้การปรักปรำตนเองและคำให้การที่ถูกบังคับขู่เข็ญ ไม่อาจรับฟังในการพิจารณาคดี ซึ่ง
 ข้อห้ามที่ไม่ให้การบังคับขู่เข็ญ ไม่เพียงแต่การบังคับขู่เข็ญทางร่างกายหรือการข่มขู่จำคุกหรือโทษ
 ปรักปรำเท่านั้น แต่ยักรวมถึงมาตรการบังคับใดที่แสดงให้เห็นว่าสิทธิดังกล่าวนี้จะเกิดความเสียหาย

แม้ว่าศาลฎีกาจะไม่ได้กำหนดว่าสิทธิที่จะปฏิเสธการให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองนำมา
 ใช้ในการพิจารณาเพิกถอน ในคดี *Baxter v. Palmigiano*^{๖๖} ถือว่าสิทธิดังกล่าวนี้จะไม่
 นำมาใช้ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยของนักโทษเหมือนกับเป็นการพิจารณาคดีอาญา เนื่องจาก
 การพิจารณาลงโทษทางวินัยไม่ได้เป็นการดำเนินคดีความผิดทางอาญา นอกจากนี้ การปฏิเสธ
 ที่จะให้การของนักโทษถือว่าเป็นเพียงพยานหลักฐาน ไม่ได้เป็นเหมือนกับการรับสารภาพว่ากระทำ
 ความผิด ศาลได้ให้ข้อสังเกตว่าถ้านักโทษถูกบังคับเปลี่ยนแปลงคำให้การพยานหลักฐานที่อาจจะ
 ปรักปรำเขาในการดำเนินคดีอาญาที่จะเกิดขึ้นในภายหลังได้ เนื่องจากคำให้การในการพิจารณา

^{๖๖} 425 U.S. 308 (1976)

เพิกถอนจะมีขึ้นก่อนการพิจารณาความรับผิดชอบทางอาญา และคำให้การที่เหมือนกันจะถูกนำมาใช้ในการพิจารณาคดี ซึ่งนับว่าเป็นผลกระทบที่มีต่อการดำเนินการเพิกถอนอย่างมาก กล่าวคือ

ประการแรก มีความกดดันต่อผู้ถูกคุมความประพฤติที่จะให้การในการพิจารณาเพิกถอน มากกว่าที่มีต่อจำเลยที่จะให้การในชั้นพิจารณาคดีอาญา ซึ่งการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในชั้นพิจารณาคดีอาญาจะไม่นำมาใช้อย่างเคร่งครัดในการพิจารณาเพิกถอน เช่น พยานที่ยึดมาโดยมิชอบด้วยกฎหมายอาจรับฟังได้ พยานบอกเล่าก็อาจรับฟังได้เช่นกัน ข้อแตกต่างเหล่านี้หากปราศจากคำให้การของผู้ถูกคุมความประพฤติที่ขี้กลัวหรืออ้างเหตุผลหย่อนผ่อนโทษ การวินิจฉัยที่เป็นผลร้ายต่อผู้ถูกคุมความประพฤติก็อาจเกิดขึ้นได้ เนื่องจากผู้ถูกคุมความประพฤติไม่ได้รับการคุ้มครองจาก "สิทธิที่จะได้รับการคุ้มกันอย่างเต็มที่" (full panoply of rights) ที่ให้กับจำเลยในการพิจารณาความผิดทางอาญา

ประการที่ 2 ผู้ถูกคุมความประพฤติต่างจากจำเลยที่กระทำความผิดอาญา คือ จะต้องพบกับการพิจารณาคดีอาญาในเวลาต่อมา จำเลยที่ให้การในการพิจารณาคดีอาญาเสี่ยงต่อคำให้การที่อาจพิสูจน์ว่าเป็นผลร้ายในการพิจารณาคดีนั้นเท่านั้น ส่วนผู้ถูกคุมความประพฤติที่ให้การในการพิจารณาเพิกถอนก่อนการพิจารณาคดีอาญาที่เกี่ยวข้องเนื่องกันนั้น ไม่เพียงแต่คำให้การเหล่านั้นจะเป็นผลร้ายในการพิจารณาเพิกถอน แต่อาจจะเป็นผลร้ายในการพิจารณาคดีอาญาในเวลาต่อมาด้วย

ประการที่ 3 ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาเพิกถอนอยู่ภายใต้ดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดรายละเอียดในการพิจารณา เนื่องจากภาระการพิสูจน์ที่น้อยลงและสิทธิที่ให้การคุ้มกันในกระบวนการพิจารณาที่ไม่เคร่งครัด หากผู้ถูกคุมความประพฤติให้การในการพิจารณาเพิกถอน ก็อาจเป็นการยอมรับพยานหลักฐานและคำให้การนั้นมาปรักปรำตนเองในคดีอาญาได้ ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 สิทธิที่จะไม่ให้การเป็นปฏิกิริยาต่อตนเอง⁶⁹

⁶⁹ Joseph Doyle, "The Due Process Need for Postponement or Use Immunity in Probation Revocation Hearings Based on Criminal Charges," pp. 1086-1087.

จะเห็นได้ว่าการที่ให้สิทธิผู้ถูกคุมความประพฤติเปิดเผยพยานหลักฐานและคำให้การที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างเต็มที่ในการพิจารณาเพิกถอน รวมทั้งเหตุผลหย่อนผ่อนโทษอาจมีผลต่อการให้การปรับปรำตนเองในการพิจารณาคดีอาญาที่ยังไม่ได้พิพากษา ดังนั้น การพิจารณาเพิกถอนการคุมประพฤติก่อนการพิจารณาความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องเนื่องกันเป็นการขัดต่อสิทธิของผู้ถูกคุมความประพฤติในการเปิดเผยพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาเพิกถอน ในเรื่องดังกล่าวนี้มีวิธีการแก้ไขโดยการเลื่อนคดี (postponement) การพิจารณาเพิกถอนออกไป แต่อาจมีผลต่อการสูญเสียพยานหลักฐาน หรือโดยให้ความคุ้มกัน (Immunity) ในการให้การของผู้ถูกคุมความประพฤติ ศาลมีดุลพินิจที่เลือกใช้วิธีการแบบใดก็ได้ที่เหมาะสมกับคดี ซึ่งปัญหาการสูญเสียพยานหลักฐานและพยานบุคคลจะมีผลต่อทั้ง 2 ฝ่าย ถ้ารัฐมีเหตุผลพิเศษที่หลีกเลี่ยงการเลื่อนคดี รัฐสามารถยินยอมให้ผู้ถูกคุมความประพฤติใช้สิทธิคุ้มกันและทำการพิจารณาโดยรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม รัฐยังคงมีสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองจากการเบิกความเท็จเนื่องจากรัฐและผู้ถูกคุมความประพฤตินั้นมีสิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ศาลวินิจฉัยอย่างมีเหตุผล ความเห็นของผู้พิพากษา Garth ในคดี United States V. Bazzano⁷⁰ ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการเลื่อนคดีออกไปเป็นวิธีการที่เหมาะสมกว่า ด้วยเหตุผลที่ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติไม่ต้องเปิดเผยวิธีการต่อสู้คดีของตนก่อนที่จะมีการพิจารณาคดีอาญา ส่วนคำให้การที่ได้รับการคุ้มกันสามารถรับฟังได้เมื่อเป็นจำเป็นในการพิจารณาคดีอาญาในภายหลังซึ่งอาจเป็นอุปสรรคในการเสนอพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ข้อเสนอแนะนี้เป็นที่ยอมรับใน ABA Standards Relating to Probation และประมวลกฎหมายอาญา (Model Penal Code)⁷¹

⁷⁰ 712 F. 2d 826 (3d Cir. 1983)

⁷¹ Standard Relating to Probation Section 5.3 และ Model Penal Code Section 301.3 | The disposition of the related criminal charges prior to the initiation of revocation proceedings

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย